



IVA ADAMCOVÁ

PRAHA 2017

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 19. PROSINCE



## Iva Adamcová – Praha 14.12.2017

Tak vás tady vítám. Doufám, že mi odpustíte, když si sednu a budu číst dotazy, některé jsou dlouhé. Začneme dneska humorně, protože zase psal Majoš. Hurá. A napsal takové krásné pojednání o obyčejnosti člověka. A když jsem viděla vaše dotazy, bylo mi jasné, že mnohé vám možná zodpoví už jeho dopis - je nádherný. Tak si ho užijte.

Obyčejný člověk.

*Jak být obyčejný člověk? To je otázka... Zním alespoň jednoho obyčejného člověka? Jaká je vlastně definice obyčejného člověka? Podle měřítek společnosti je obyčejným člověkem osoba nepřiliš bohatá a nepřiliš vzdělaná. Patrně je to příležitostný alkoholik, masožravec, rasista odsuzující všechny, kdo pijí více či méně než je normální. Pro léčitele je obyčejný člověk ten, kdo nechápe všechny ty energie a nečistí si čakry. Neprosí anděly a nesnaží se zachránit tento svět. Podle léčitele žije obyčejný člověk, dá se říci, prázdňý a zbytečný život. Takovému člověku léčitel chce pomoci stůj co stůj, protože má pocit, že je to jeho poslání. Obecně vzato je obyčejný člověk někdo, koho je vlastně třeba litovat. Ať už si to uvědomujeme či ne. A tak se nad obyčejným člověkem povyšujeme. Cítíme se být něčím víc. Nikdo nechce být obyčejným člověkem. Je součástí tohoto světa a snaží se být výjimečný a lepší. Neznám nikoho, kdo si myslí, že je obyčejný člověk.*

*Otázka všech otázek zní: „Jaký je tedy obyčejný člověk pro Boha?“ Nebo lépe: „Jak vnímá Bůh obyčejného člověka?“ Pro Boha je obyčejný člověk ten, komu je jedno, kolik má čaker. Bloky na nich nevnímá jako problém a nezkoumá jejich příčiny. Nemoci a úrazy zkrátka přijímá. Bere je jako platby. A vítá je s otevřenou náručí, protože ví, že ho zocelují a zdokonalují. Smrt svou či svých blízkých, nebo ducha u své postele, bere jako samozřejmou součást koloběhu světa. Je mu u zádele, kolik existuje dimenzí, a do které půjde, protože důvěřuje. Ano, důvěřuje správnosti svého života a své existence. Ví, že záměr, pro který je zde, je bezchybný. Nikoho nemá potřebu vlastnit. A je mu jasné, že ať se stane cokoliv, stane se dobře, a tak nezkoumá příčinu ani následek. Jednoduše přijímá život s pokorou. Obyčejný člověk je zkrátka ten, se kterým Bůh nemá vůbec žádnou práci. A co se stane se žákem, se kterým není práce? S tím žákem, který vše chápe a nemá už ani potřebu opravovat svého učitele, tedy pána Boha? No, tak to je obyčejnému člověku fakt úplně jedno. Obyčejný člověk prostě ví, že vše je dobré, tak jak je.*

Majoši, jsi borec.

Mělo to svou dohru, já jsem mu napsala, že jakmile bude první příležitost, přečtu vám to. Ano, to je dokonalost sama a úplně hluboké pochopení. To je správná definice. A je to právě proto, že vy jste Bohové. Máte skutečně svoji vůli, ale jako vůli Boha, což vám ponoření pod hmotu neumožňuje vidět. Takže se všechno samozřejmě otáčí naruby, všechno vidíte jinak.

A když jsem to napsala Majošovi, říkal: „Ježíš, Ivanko, proboha já jsem to tušil, že to zase přečteš.“ A najednou se Majoš začal trochu bát, že zase zpychne. „A pak jsem si řekl, že vlastně nemůžu zpychnout, protože jestliže jsem všechno, tak to říkám sám sobě.“ A já jsem řekla: „Majoši, výborně. Ten, kdo není ušpinitelný, toho nic neušpiní.“

Tak máme úvod. Je to dobré.

***Ahoj, milá Ivanko, prosím tě o radu. Naši mladí si koupili chalupu a má číslo 666. Přišli za mnou celí vystrašení, že jim někdo řekl, že je to d'ábelské číslo a všichni, co tam před tím bydleli, se rozvedli. Chtějí po mě nějakou radu na odrušení špatných energií. Třeba kamínky, které by si tam zakopali do rohu parcely a pod práh. Já vím, že je to pitomost, ale oni jsou ve 3D, a tak nevím, jak jim mám vysvětlit, že se nemají čeho bát, aby to pochopili. Nebo jim mám ty kamínky, třeba křišťály koupit, aby byli v klidu? No, nějak se mi do toho nechce. Proto tě prosím o nějakou radu, aby pochopili a nebáli se. Moc ti děkuji za jakoukoliv odpověď. S láskou tě objímám a moc děkuji. Anička.***

Já vám vysvětlím, proč se nebát čísla 666. Číslo 666 je pomyslná hrozba, kterou vidí člověk 3D. Je to hladina hmotného vědomí, do které vám hmotné vědomí vládne. Je to stav, kdy si o sobě myslíte, že jste hmotou. A tato hladina prochází ve trojnosti šestou čakrou, proto 666. Trojnost znamená vlastně vaši celou existenci. Pochopení ve hmotě, pochopení Duše, pochopení reality Ducha a navrácení se do něj. Tato hladina bouří a vyhrožuje, a víte, že sama od sebe vydává negativní emoce. A jednou z nejsilnějších emocí je strach. Není čeho se bát, protože prvočíslo tohoto čísla je číslo 9, což je Božský chrám. Ano, je to šest krát tři je osmnáct a jedna a osm je devět. Tak vidíte, že ta hladina je úplně jiná. Ale pozor, je jiná pro toho, kdo neprožije strach, když mu někdo bude mávat číslem 666 před nosem.

Nejste hmotou a nejste ani duší. Duše je pouze dočasný stav vývoje vašeho těla, než si pomalu vzpomenete, odkud jste vzešli. Abyste se dostali skrze hmotu, dostali jste správný nosič, abyste mohli prožívat vše dál, jak bude potřebné ve vaší tvorbě. Proto jste byli uzavřeni velmi dlouho, abyste dokázali v druhých lidech vidět sami sebe a nezaútočili na ně žádným způsobem. Proto váš mistr = Ego, je velmi dobrým spolupracovníkem, on vás vyvedl. Bez něj byste se nenaučili nic. Kdo své Ego nebude milovat, nebude milovat hladinu hmotného vědomí a nebude vděčný za to, co dnes umí, ten se toho nezbaví a hladina ega ho vystraší.

Pokud děti paní Aničky neposlouchají přednášky a neznají informace, bude hladina hmoty vytvářet obrovské hry. Nervozita bude stoupat v každém těle zúčastněného v rodině a mohlo by skutečně dojít k nějakým nepříjemnostem. Pro lidi neschopné pochopit slova, která jim tlumočila Anička, je možná lepší, aby si vzali nějakou berličku. Ale je to jenom na rozhodnutí těch lidí samotných. Není čeho se bát. Každý si svou cestu najde podle toho, jak je schopný vnímat. I vy jste si dříve dávali do kapsičky různé amulety, aby vás podržely. Ano, byla to pouze berle. Vy jste už schopní, hodně věcem rozumíte a víte, oč tady jde. Sami potřebujete odolat našeptávání hmotného světa, který vám vnucuje, že jste něco úplně jiného. Vysvětlovala jsem vám, že žádná hladina,

žádná třída není špatná. Všim jste museli projít. A pokud byste to neprožili, dnes byste nerozuměli, co vám Iva říká.

***Dobrý den, paní Ivanko. Po dlouhotrvajících soudních sporech se svými bratry mi bylo v dubnu tohoto roku řečeno, že mám rakovinu levého prsu ve velikosti, kdy už se nedá operovat. Rozhodla jsem se, že nepůjdu cestou léčby západní medicínou, ale formou sebezměny. Tuto nemoc беру jako příležitost něco pochopit, změnit se. Chodím i na kvantovou terapii, ale zatím po roce jsem celkem neúspěšná. Můžete mi prosím poradit, co mám pochopit, co mám změnit? Co mám dělat, abych sebe uzdravila, a nějakým způsobem se eventuálně urovnaly i soudní spory s mými bratry? Předem děkuji, že mi poradíte, a já pochopím to, na co nemůžu sama přijít. Iva.***

Ivo, vy i vaši bratři jste jedno jediné Vědomí. Vy sama jste vlastně Vědomím celé planety. Tak to má každý člověk, ale vy to dlouho nevíte. Jestliže se dostanete do nějakého sporu, kde probíhají zášti v iluzi hmoty - to znamená, že vaše tělo, které se jmenuje Iva, útočí na těla svých bratrů, pak nevnímáte skutečnou realitu. Co se tady odehrává, vnímáte jako boj. Člověk se může soudit, ale nesmí přitom prožívat negativní emoce. Pokud to nedokážete a skutečně trváte na svých věcech, bude vás to vždy vysilovat a vymísťovat z vašeho skutečného stavu. Vaše tělo bude vyhazovat své Božství. A kde chybí Božství, je zákonitě nemoc. Rozhodněte se, jestli máte ještě sílu při své nemoci se dál ocítat v prostředí, které útočí. Anebo jestli se toho chcete vzdát nebo z toho nějakým způsobem odejít nebo se domluvit na něčem jiném. Vy jste to, na co vaše tělo útočí, což si vůbec neuvědomujete.

Jinak řečeno, vy se máte léčit skutečně pomocí lékařů. Hodně bílých mágů odmítalo léčbu ve fázi, kdy tady byla velká síla bílé magie. Ti lidé na to samozřejmě doplatili a svých nemocí se nezbavili. A pokud ano, pouze dočasně. Měli byste poslechnout a opravovat si hmotné tělo, stejně jako udržujete dejme tomu svůj dům nebo své auto, se kterým jezdíte. To znamená mechanicky. Ve svém domě bydlíte a mělo by vám tam být dobře. Proto se nepřiklánějte na stranu útoků, které vás znečišťují. To je veškerá špína. Vzpomeňte si na Krista, když rozhazoval a řádl v chrámu. To byla alegorie, kterou chtěl říct, že v chrámu má být Duch, a ne žádná hmota, která ovládá. A tady ovládá skutečně hmotné vědomí. Je jedno, jestli hmotu vidíte jako těla svých bratrů a své tělo, je to hmota, která útočí. To je iluze tohoto světa. Děj, který prožíváte, byl dobře nastaven proto, abyste našla sama sebe a důležitost toho, co ve svém životě prožíváte.

***Můj příbuzný v produktivním věku leží v nemocnici v kritickém stavu. Jak mu mohu pomoci? Je mi těžko, když nemohu pro něj nic udělat. Děkuji.***

Víte, vy se vidíte v oddělenosti. Všichni jste si zvolili svůj osud. Jste jedno, jste jediné Vědomí. To znamená vaše Vědomí je i Vědomí vašeho příbuzného. A také všech ostatních lidí, kteří se ocitají ve vašem okolí, plus celé planety. Pro vás je důležitý děj v

osudu, který jste si zvolili, děj vaší hmoty, kterou jste si oblékli. A potřebujete zažít přijetí, stav bez lítosti, že se to děje.

Váš příbuzný platí nemocí za něco, co v minulosti odmítl pod negativní emocí. V osudu má platbu a už je také nastaveno, jestli se vyléčí nebo nevyhléčí. Vy přispějte ke klidu v celé rodině. V této těžké situaci se může zablokovat i veliké množství lidí v rodině. Někdo lítostí, někdo zlostí nad osudem, rozhořčeností. Někdo si myslí, že se dějí špatné věci. Tak to není. Ono to je tak, jak to je. A každý z vás ve svém osudu, krok za krokem, rok za rokem, si potřebujete splnit své úkoly, abyste našli sami sebe. V každém roce máte vše, co si máte prožít. Najít sami sebe je jediný společný úkol nás všech. Takže v první řadě: zachovat klid bez negativních emocí. Když přijdete jako klidný člověk k nemocnému na návštěvu do nemocnice a on ucítí, že vás jeho stav nerozrušuje, smíte ho zklidnit. Budou vás napadat slova, kterými ho posílíte. Jinak vás nenapadnou. Jakmile se zablokujete stavem odporu, nebudete umět říct člověku, co potřebuje slyšet. Osud je hotový. Už je nastaveno, jestli se z toho vyléčí nebo nevyhléčí, a jakým způsobem to proběhne. Potřebujete zachovat klid, abyste vy všichni z okolí rodiny prožili maximální pokoru, kterou každý z vás je schopen prožít. Už moc dobře víte, že i lékaři jsou vaše společné Vědomí a jsou součástí Božského plánu. A je nastaveno, jak to umíte přijmout, jak to dokážete. Anebo ne... Je to Jednota. My všichni jsme jedna jediná bytost. Tak i lékaře napadne, co má podat nebo jakou alternativu léčení má vytvořit. Hlavně prosím vás klid. Zklidňovat toho člověka. Pokud by se bál, tak to také nedokáže.

***Chodím hlídat dvouletou holčičku. Velice dobře si vzájemně rozumíme. Vází si mne a já jí také. Jednou potřebovala maminka nečekaně hlídat holčičku na celý den. Mám malého pejska, který nemůže být celý den doma sám a který má rád děti a každého, kdo ho pohladí. A tak jsme se domluvily, že ho vezmu s sebou. Holčička byla nadšená. No a stalo se, že pejsek škrábl holčičku do tváře. Lekla se a já také. Nic se nestalo. Na tvářičce se objevila pouze odřeninka o velikosti špendlíkové hlavičky. Za chvíli nosila holčička pejskovi dobroty, hladila ho. Pejsek radostně vrčel, vrtěl ocáskem, ale já jsem se strašně lekla. Rozbušilo se mi srdce a sevřela se mi třetí čakra. Zavřela jsem pejska do koupelny. Satánek mě obviňoval: „Dítě mohlo přijít o oko. Mohl jí ukousnout kus tváře. Počkej, až se po obědě dítě vzbudí, bude mít modřinu přes celou tvář. Jak to vysvětlíš?“ Celé dvě hodiny co dítě spalo, jsem posílala Satánka do Prčic: „Jen si kecej. Nic se nestalo, a kdyby, tak jsme si to vzájemně domluvili.“ Další tvoje moudra a rady, ale vůbec to nepomohlo. Bylo mi stále zle.***

Pozor i to zlo, takový ten pocit, že je něco zle, hází Ego. To je také jeho, to není vaše.

***Když se dítě vzbudilo, nebylo na tváři téměř nic. Satánek radil: „Hm, dělej, že nic. Třeba si ani nevšimnou.“ Já však věděla, že se to stalo proto, abych se nebála to říci. Mamince, která si opravdu nevšimla, jsem řekla, co se stalo. S omluvou, že jsem měla být bdělejší. Přijala to klidně. Večer mi volala a děkovala, že jsem uklidila nádobí z myčky, pověsila prádlo a složila vyprané. Přesto jsem ještě před usnutím měla stále staženou třetí***

***čakru. Musela jsem ji prodýchat, aby se uvolnila. Srdce mi stále hrozně bušilo a byl vnitřní neklid. Neustával. Nezvládla jsem to. Na co se mám připravit příště? Tak nepřiměřeně reagovalo moje tělo. Děkuji moc, Ivanko.***

Ale vy jste to zvládla. Pozor, až na to sebeobviňování. Děj je nastavený. Jste asi příliš úzkostná. Může se stát cokoliv, ale když jste příliš úzkostná, vaše tělo ví, co nevnímáte a co vnímáte dobře. A pokud z vás něco bude dělat hmotu, tělo to bude využívat, aby vás stahovalo do fáze člověka. Vy si pak myslíte, že jste jménem a tělem. Tak to není. Vy jste dokázala odolat tomu našeptávání: „Nic neřeknu.“ Řekla jste to. To jste ustála. Ale pozor na tu noční situaci. Protože jste si nebyla jistá v kramflecích, přišel Satánek, aby zase bouřil a provokoval. Určitě se bude něco zase opakovat a příště to ustojíte lépe. Buďte ráda, že se to bude opakovat a neodmítejte to. Nebojte se toho, vůbec nic to není. Děj je skutečně nastavený.

To je to samé, jako když vám Satan třeba řekne: „Jé, teď jsem mohla udělat tohle, a to bych šla třeba i do vězení.“ Klidně mu řeknu: „Jo, tak půjdu do vězení. Jestli to v osudu mám, je to tam zkrátka nastavené. Já si to tady lidsky splatím.“ Musíte se vším, s čím vyhrožuje, souhlasit a nebát se. Nebojte se. Jestli si myslíte, že to tím zastavíte, není to tak. Ten hlas to moc dobře ví. Je to moudrý učitel a ví, kdy má přestat. Někomu to bude trvat ještě několik měsíců, někomu několik let. Když budete odmítat hlas, který na vás mluví, bude toho zase využívat. On totiž chce odmítnutí. Ego neumí souhlasit. Ono umírá, když souhlasíte. Nesmíte se bát ničeho, čím vyhrožuje.

### ***Duchovní význam Vánoc.***

Já jsem o tom už mluvila nedávno. Víte, Ježíš se sem narodil jako člověk, který přinesl moudro. Jeho moudro bylo očekáváno proroky, kteří v té době zabezpečovali nejvyšší složku, což byla magická složka, tak věděli děje pod Akášou. To znamená, že viděli, co se bude dít na planetě, která se pohybuje v časoprostorové křivce. Proto byli považováni za proroky. Dneska je obrovské množství proroků, to byste se divili. Vezměte si jenom, kolik lidí má dar. Třeba takové malířství. Dřív velice málo lidí umělo malovat, protože tyto dary se objevují v určité výšce duchovnosti, to znamená stáří časoprostorové křivky jednotlivého lidského těla. A tehdy nebylo mnoho lidí, co to uměli. Většinou tito lidé ale měli velmi dramatický osud, protože dar malířství, sochařství a umění včetně muziky je otevírán dramatickou událostí v životě člověka. Člověk si musí něco velmi silného prožít, aby se to v něm otevřelo. Tak se otevírají dveře múzám, a pak přes ně tvoří Bůh. A následuje další učení, kdy si to člověk ještě nějaký čas přivlastňuje. Někdo zažije smrt v rodině nebo těžkou nemoc a začne malovat. Všimáte si toho, kolik lidí dneska maluje, a jak krásně? To je zkrátka celá bytost v Jednotě. Naše planeta stejně jako bytost dostává úplně jiné vlastnosti, když odcházíte směrem výš. A těch lidí je dneska hodně, protože se vyvíjíte.

Dříve tito lidé prorokovali a viděli děj. Ano, viděli, že se narodí Ježíš. Ježíš přinesl úplně opak, než jak se žilo do té doby. Dříve ve Starém zákoně bylo oko za oko, zub za zub. V této době ale bylo jasné, že musí přijít úplně jiné učení, které člověka připraví na dobu dlouhou 2 000 let. To je mimochodem velice krátká doba v historii planety, ale

vývojově je dlouhá. Bylo jasné, že v této době mnoho lidí splní svou plnou časoprostorovou křivku, kterou potřebujete k tomu, abyste pochopili, kdo jste. Že nejste tělo a jméno, ale Vědomí, které v těle se jménem bydlí. Ale hlavně, že všichni ostatní lidé, ať mají na sobě oblečené jakékoliv tělo s jakýmikoliv vlastnostmi, jsou také vaše Vědomí. To je velmi těžké pochopit. A proto to bylo nastaveno.

Ježíš přinesl a ukázal vám svým životem stav Vědomí - Kristovství, které máte každý ve vašem hmotném těle. Je to stav Vědomí, který čeká na každého z vás v určité době. Ale nedosáhnete jej tím, že se budete snažit a usilovat. Vy si na to musíte počkat. Kdybyste si plácali po rameni, když se něco podaří, už jste vedle jak ta jedle a je z vás zase hmotná složka. Nepatří vám ani úspěchy ani neúspěchy. Teprve tehdy je budete přetvářet ve svoji skutečnou realitu. A to je strašně důležité.

Bylo nastaveno, že Vánoce budou dnem, kdy se máte obdarovávat. Všechny, které máte rádi. A vezměte si, že stav bez útoku je jeden jediný den, pro nás v Čechách dvacátého čtvrtého prosince. Pětadvacet - to už není ono. Všimli jste si toho? Toho čtyřicátého, kdy každý něco druhému dá, podaruje ho, nějak ho potěší, zažíváte radost a klid, protože to darujete sami sobě. V té chvíli to samozřejmě nevíte. Ale už to mnoho lidí začíná cítit, že vám je mnohem líp, když rozdáváte.

Pak se samozřejmě musí vyrovnat hladina přijímání. To je také důležité. Ti, co neumí přijímat, nesplňují sto procent hmoty. Vy považujete druhá lidská těla za ně a své lidské hmotné tělo se jménem považujete za sebe. A to je omyl, vy všichni jste Vědomí. Nepatří vám ani vaše lidské tělo, které považujete za sebe. To je hra vašeho těla s dějem, který jste si oblékli, aby útočil na ostatní lidi, aby se vaše společné Vědomí nespojilo. Proto máte domlouvat svému tělu nebo Ego přehlížet. To je ještě lepší, přehlížet ty kecy, co Ego má. Ano, chce vás rozdělit. Nejste to vy, on se za vás jenom vydává. Když si prožijete Vánoce, ráno otevřete na Štědrý den dveře do ulice a cítíte ten zvláštní klid a mír, který tam běžně celý rok není, vzpomeňte si...

Je i třeba jiný zvláštní den. Ten je takový hluchý, zvláštní. Prvního ledna, to je divno, že jo? To je až podivno. Čeká vás další rok učení a většinou vaše tělo tuší, co tam bude. Už máte nos na to, jestli se blíží něco klidného nebo neklidného. Ale pamatujte si, nerozdělujte klid a neklid. Všechno je vaše vůle. Všechno, co se děje, jste chtěli přesně tak.

***Stále mi není jasné: „Zaplatíš, až pochopíš.“ A co děti? A co choroby, než jsem začala poslouchat IA? To byla přece také platba? Prosím vysvětlit podrobně. Jsem natvrdlá. A nejen já. Díky.***

Ve 3D to nemůžete vědět, platíte stále. Podívejte se, celé eony věků, co vznikl člověk, zkrátka byl nemocný. Protože odpory jsou, byly a budou. Ve 3D je to nastavené ve vývoji a učíte se. Od strachu na první čakře, přes všechny útoky jednotlivých úrovní, se s tím setkáváte. Až v této době se informačně máte dozvědět, jak to vlastně je. Teprve teď je důležité, abyste věděli, že je něco jinak. Přišla informace, že nejste tím, za koho jste se vždycky považovali. Že jste někdo úplně jiný. A tehdy přicházejí moudra, co nám tady nechal Kristus. Abyste věděli, že skutečně všechno je zapotřebí zaplatit. V této době (v

takzvané 4D bráně) se na planetě míchají dva druhy lidí. Ti, co zůstávají pak ve 3D a ti, co vše pochopili, pokračují ve změněném Vědomí. Je zapotřebí lidem říct, že všechny platby jsou dobré. Kdyby se platbám bránili, vytvářeli by další odpory, které budou pokračovat. Tyto informace přicházejí nyní, nebylo zapotřebí, abyste je věděli dříve. Protože jste neměli splněno, neměli jste všechny zkušenosti.

Děti jsou na tom úplně stejně. Vy je považujete za nově narozené a nevinné, ale ony pokračují. A pozor, nejsou malým dětským tělíčkem. Jsou Duší, která je třeba mnohem starší, než jste vy. Vybraly si vaše DNA, když jsou u vás v rodině. Vyhovují jim odporové stránky vašeho DNA, aby se naučily, co mají v plánu, a zase pokračovaly vývojově dál. Není zapotřebí rozlišovat dítě a dospělého člověka, mají stejná pravidla. Vyhovuje jim třeba stav, kdy se učí v rodině nějakým dramatickým věcem. A možná ony první z předchozích generací pochopí, že mají zachovat klid. To nikdo nikdy neví, ale prožít si to musí. A své zkoušky musí projít se vším všudy, tak jako vy všichni. Takže nerozdělovat prosím!

### ***Má význam mluvit se Satánkem, i když máme pocit, že je to zbytečné?***

Můžete ho i ignorovat. Ale je zapotřebí, abyste věděli, že neuděláte, co vám podvrhuje. Vysvětlovala jsem už na základních přednáškách, že vlastně Ego je, jako když vedle vás sedí člověk a najednou řekne: „Ty hele, ten soused, to je idiot.“ Když se chytíte a začnete se s ním hádat: „Ale ne, on je dobrý.“ - „Jak dobrý?“ Ego začne: „Ty si nepamatuješ?“ A teď jedou argumenty, až vás ukecá. Třeba řekne: „Soused je idiot,“ a vy si toho nebude všimát, on to za nějaký čas zase zkusí. A když ho opět ignorujete, lehne. Každý sám znáte svoje pastičky, do čeho vás tlačí vaše hmotné vědomí, proto vy sami budete muset vědět, co na vás nejlépe zabírá.

Jedna paní nedávno napsala, že mu (Egu) pořád domlouvala. Když to nepomohlo, poslala ho do prdele a zabralo to. To si musíte vyzkoušet sami. Ale rozhodně, pokud vám bude překážet hlas, který vás k něčemu nabádá a je vám protivný, posilujete své vlastní hmotné vědomí. A vaše tělo toho bude využívat a bude vám to dělat. Jemu totiž vyhovuje všechno, co odmítáte. Vše je tak, jak má být.

### ***Proč moje tělo reagovalo naprosto nepřiměřeně?***

Podívejte se, protože není vy. A snaží se vás přivést do stavu reakce, kterou si třeba budete vyčítat, nebo vám bude překážet, aby na vás příště mělo ještě větší páku. To je přirozené. Všechno, co se vám nelíbí na sobě nebo na druhých, se musí odehrávat znovu. Vždy se opakuje poslední stav a síla posledního odporu. Ty silnější už máte dávno za sebou.

### ***Co jsem nezvládla a co mě čeká příště za zkoušku? Ať se mám na co těšit. Moc děkuji.***

Sami víte nejlíp, co jste nezvládli. A nemá smysl vyhlížet a těšit se na něco. Až to přijde, tak to přijde. Rozhodně už je to nastavené a počítá se s tím. A pozor, počítá se i s tím, jak budete reagovat nebo nereagovat. I to je nastavené. Nemáte se čeho bát, je to vaše vůle. Vy se bojíte ve 3D žít, všeho se straníte, vyhýbáte se. Vzpomeňte si na Harryho



Pottera, když ve skříni byli bubáci, kteří se měnili v to, co ten člověk nechtěl. Přesně tak to pracuje. To je stoprocentní duchovní zákon přeměny hmotného a útočícího člověka, který má ještě velmi mnoho společného se zvířetem, do člověka Božského, který přestoupí hladinu hmotné složky a už je osvobozen od hlasů, které nabádají k nehezkým věcem.

***Milá Ivanko, v Otrokovicích zaznělo nedrbat, nekartáčovat bolavá místa mezi lopatkami. A co celé tělo, můžeme ho kartáčovat například v sauně nebo před sprchováním? Děkuji. Jana.***

Jasně, drbejte si tělo, jak chcete.

***Milá Ivanko, mám dotaz na naši maminku. Je to úžasný člověk a ještě lepší učitel. Víím, že jsme si ji vybrali a je to tak správné. Ona nás miluje a vše samozřejmě myslí pro naše „dobro“, ale její cena je vysoká. Manipulace, citové vydírání, neschopnost se omluvit, protože ona má vždycky pravdu, konfliktnost a nerespektování naší osoby a jiné... My jako dcery jsme její rodina, a tak, i když nelehkým způsobem, její nevyzpytatelné chování přejdeme, ale její okolí takovou trpělivost nemá. A tak s manželem nemají ani žádné přátele. Víím, že ona si to takhle naplánovala. A určitě nechci přejímat na sebe zodpovědnost, ale přála bych si poradit, jak s takovým člověkem jednat, aby si uvědomila, že ten život si dělá těžký sama a že to jde i jiným způsobem. Ona o našem sebevzdělávání ví a vidí změnu v našem chování a v situacích. Občas si o nějakém nadhledu i popovídáme, ale výsledek je spíše takový, že to v nepříjemných situacích obrací proti nám a my raději nic neříkáme. Jak tedy prosím s takovou osůbkou jednat? Moc děkuji za odpověď a přeji všem krásné svátky. Míša.***

Míšo, tady je zapotřebí trpělivosti. Obrovské trpělivosti, protože vaše maminka se nemusí změnit. Vííte, člověk si nemá osobovat právo se vším hýbat. Vy děláte přesně to, co máte a nenecháte sebou manipulovat. To je důležité. Já jsem to zažila s mou maminkou, která také manipulovala. Skutečný stav, který se odehrává, je ten, že vy a maminka jste stejné Vědomí. A teď se dívejte. Když bude běžný člověk 3D slabý a bude ustupovat, vedle něj bude samozřejmě někdo, kdo bude obrovský manipulátor. To je logické, protože manipulátorovi vyhovuje, že se někdo neumí bránit, a tyto dvě složky se přitahují vzájemně (učí se oba). Když vedle sebe bude mít silného člověka, ten nepodlehne. Ale bude útočit tam, kde to půjde. A co vy jako ustupující složka? Dříve to bývala bílá magie. Bílí mágové chtěli být hodní a byli slabí, tak ustupovali a ustupovali. První fáze je demoluje, protože je to strašně števe. Další fáze je vyšší, kdy už je to neštve, ale ubližují svému „protivníkovi“, protože mu narůstá Ego.

Fáze pokory je, že druhého člověka velice miluji, proto mu to nedovolím. Bude mi jedno, co mi dělá. Skutečně, ničím vás ten člověk nevyděsí ani vás nemůže vydírat, protože vy jste v této chvíli nevydíratelní. Pro vás není podstatné, čím vás vydírá, to klidně oželite. Potom druhý člověk nemá zbraň a zažije, že bouchá do prázdna. A z toho

se obrovsky učí. Vy můžete nastavit hranici, až když s vámi vůbec nic nehýbe. Pozor, podmínkou je, že nesmíte mít jedinou negativní emoci. Ani nesmíte vnímat jako špatný stav, že maminka to ještě dělá. Uvědomte si, že také ona má své pochopení nastavené ve svém oblečku. A možná, že až v příštím, to nemůžete vědět. Stačí učení, které jí předvádíte. Milujte ji, ale neumožňujte jí, aby s vámi pohybovala po té šachovnici. Jestli je někdo z okolí slabý, musí se učit navzájem. Ona třeba ještě bude muset tyto věci dělat, aby někomu pomohla. A vidíte to. Vy si pomáháte, vy si neubližujete. Jenže to nevnímáte, v prvotní fázi si myslíte, že něco se děje špatně, ale ono to tak není, prosím vás.

Já jsem nedávno zažila krásný příběh. Je o paní, ke které jsem se dostala, chodím k ní na pedikúru. Byla jsem tam včera podruhé a vyprávěla mi nádherný příběh. Má sestru, která musí být úžasná. Chodila po duchovních seminářích a sestra vždycky říkala: „To nepotřebuješ, nechod' tam.“ Ona šla, ale pak jí bylo špatně. Říkala: „Celý život, čtyřicet let jsem byla krejčovou. Zajímavé je, že asi posledních sedm let jsem se pořád zajímala o nohy. I o masáže a tlakové body. Nikdy před tím jsem to neměla a najednou deset let jsem se motala kolem nohou, ale dělala jsem pořád krejčovou.“ Pracovala v podniku, který šil psí oblečky, polštáře, a před tím ještě i jiné věci, a říkala: „Dřela jsem jako kůň. Po čase, když jsem přišla do věku, odcházela do důchodu naše šéfové a já jsem byla nejstarší. Umím to s lidmi a mám je moc ráda, holky v práci mě milovaly. Tak jsem si říkala, možná bych to mohla dělat, ale oni zvolili někoho jiného. A já řvala. Moje ségra mi říká: „Klid, klid, prosím tě, uklidni se, to nic není. Ty nevíš, k čemu je to dobré.“ No, prořvala jsem si to. Pak mě začaly z práce bolet ruce, až jsem toho musela nechat. Už jenom z té bolesti, z lítosti, jak se to odehrálo, jsem zkrátka nepohnula rukou.“

To je jasná platba. Vy už víte, odkud to pramení. Ta paní to zatím nevěděla. Protože neudržela už ruce, jak potřebovala, musela skončit v práci a nevěděla co dál. Ptala se sestry: „Hele, ségra, kosmetiku?“ - „Ne, ne. Kosmetiku tam necítím. Pedikúru, to je pro tebe.“ Ona říkala: „Já jsem šla na kurz. Poprvé, když jsem viděla nohu, mi najednou bylo divně, že mám sahat na cizí nohu. Ale ukázali mi novou metodu, existují nějaké pěny ovlivňující růst. Paní doktorka, která studovala podiatrii a je kožařka, ví, co kůži prospívá a v jakém věku (kvůli hormonálním změnám), vymyslela perfektní kúry, které zabírají. Dělá se to úplně jinou metodou. Já jsem se do toho zamilovala a dnes jsem nejšťastnější člověk na světě. A vidím, jak bylo dobře, že mě neudělali mistrovou, jinak bych do dneška tvrdla ve fabrice a bylo by mi mizerně.“ Ta ženská má úžasné srdce a ve svém osudu sestru, která jí jakoby narovnává odpory, ale dnes už je paní fakt srovnaná. Dokonce už i slyšela Křečany.

Zachovejte klid, maminka má v osudu, kdy z toho vyleze. I kdyby ne, je to dobré. Každý čeká na své osvobození.

***Bůh si vybral při vchodu do mého těla velký náběr lítosti a závislosti na svých bližních. Počínaje mými rodiči, kteří mi zemřeli brzy v dětství, a následně mě vychovávala babička, konče partnery. A to mě silně drtí. Spoustu věcí už mám čistých a spoustu jich nyní dočišťuji, ale to je opravdu velmi silné. Ať už jsem měla v životě jakéhokoliv partnera,***

*časem jsem začala být na druhém závislá. Moje hmota si vždy daného člověka zidealizovala, až jsem padla do toho víru tak silně, že jsem nikdy nenacházela cestu ven. První partner byl nevěrný. Druhý partner silný schizofrenik se silnými depresemi. A můj poslední partner agresivní. Všem jim děkuji. Nikdy jsem je neviděla jako špatné. Ono je to spíše naopak. Hledala jsem vždycky chybu u sebe. A tak, jak jsem silně milovala, nikdy jsem nedokázala milovat samu sebe. A nechala si líbit cokoli. Neuměla jsem odejít. Věděla jsem, že o partnera nechci v žádném případě přijít.*

*Hmota mého posledního partnera si s tou mou domluvila krásné divadelní představení. Partner byl silně agresivní. Každý den mírně podrážděný. Zpočátku se jeho agresivita projevovovala místy. Z ničeho nic začal křičet a já byla v údivu, co se děje a řekla jsem si: „Chtěla jsi to, nesmí ti to vadit.“ A tak jsem po čase vždy při těchto emocích za partnerem přišla a objala ho. Ze začátku to pomáhalo, můj laskavý přístup jej uklidňoval. Časem se to ale zhoršovalo. Partner, silně závislý na hraní, začal hrát v kuse. Já doma dělala vše a snažila se mu plnit vše, co jsem mu na očích viděla. Nikdy jsem nedokázala říci dost. Nikdy jsem nedokázala odejít. Vždy jsem byla na něj hodná a moje hmota neuměla zasáhnout. Ta jeho si začala dovolovat více a více, a já držela jako hluchá a slepá. Ted' jsem vám to vlastně vyprávěla. Kdykoliv jsem chtěla o daném problému mluvit, křičel na mě. Nesměla jsem mluvit už o ničem. Řekl mi, že ho bolí z mého hlasu hlava, že mu je ze mě špatně. Posílal mě pryč. Říkal, ať mu dám pokoj.*

Vidíte, jak je Satánek mazaný? Když už by měla nějaký argument a chtěla by to vykomunikovat, Satan ví, že je slabá. Proto partner zkrátka odchází a ona mu nemůže říct, co potřebuje.

*Časem jsem nesměla už mluvit téměř o ničem. A tak jsem začala mlčet. Nesměla jsem se zeptat na nic ohledně našeho času. Nesměla jsem o ničem mluvit. Pokud jsem to udělala, křičel, že to všechno způsobuji sama, a kdybych to nedělala, není agresivní. A to bylo pak doma opravdové peklo. Takže si dělal, co chtěl. Ve všem jsem se musela přizpůsobit. Citově ochladl a někdy byl naopak úžasný. Jindy jako by mě už ani nemiloval. Sex už nechtěl. Raději hrál. Mám pocit jako by raději utíkal do virtuálního světa a nezvládal realitu. Z citlivého, pozorného muže byl někdo, kdo každý den křičel, nadával, bil do věcí, kdykoliv mě rozplakal. Bylo to ještě horší. Řekl, že to ještě zhoršuji. Vsugeroval mi, že jsem strašná, když brečím. Strašná, když něco řeším. A tak se kvůli tomu se mnou rozešel. Vše krásné za ty roky bylo zapomenuto. Stal se zcela někým jiným a já ten rozchod neustála. Všude kam se podívám, jej vidím. Vše mi ho připomíná. Satánek mi neustále hází vzpomínky. Budí mě to i ze spaní. V hlavě mám pořád jen ty krásné vzpomínky a to „zlé“ ani*

**nevnímám. Říká mi, jak byl úžasný a já jsem to posrala sama. Tlačí na mě a už to bolí i fyzicky. Mám pocit jako by mě zavřeli do klece. Uprostřed hrudi silný tlak. Partner se mi nedávno ozval, že se časem vrátí. Ale já se na to nechci spoléhat. Nechci už být na nikom závislá a pocíťovat takovou bezmoc. Je to už neúnosné. Vím, že bych se chtěla vrátit a velmi ho miluji, neumím snést představu, že si najde někoho jiného. Nebo mi zase začne říkat, jaká jsem byla strašná. Jak si za to můžu sama. A je mu dobře.**

Vidíte ten začarovaný kruh? Ona ho nenaučila, co se měl naučit. A on ji. Vidíte to? Nadjá se touží osvobodit od drezúry hmotného vědomí. Kdyby nasadila opravdu dril a řekla mu dost, začala skutečně s nastavováním hranic, pomohla by mu. Vědomí Nadjá - vaše čistota tam je vždycky, ukrytá pod jakoukoliv hrůznou slupkou. A potřebuje úplně jinou reakci. Proto oba dva nespĺnili, pro co přišli. Bylo by možná ideální, kdyby se vrátil, ale ona by to nesměla odmítat. To znamená, až se vrátí, mohla by konečně najít sílu říct mu: „A dost.“ Ale musí to dokázat v realitě jejich života. Ona se nenaučila vyjít proti němu a zachránit sama sebe, tím odmítá své vlastní Vědomí. Útočí na děj a chování druhého těla, i když tělem ustupuje. Jde o to, aby se neroztrhlo vaše Vědomí. Vaše společné Vědomí, na které hraje hra vašich těl iluzi dramatického divadelního představení. Jestliže ho miluji, nedovolím mu, aby to činil, neboť vím, že on to dělá sám sobě a dostane zpátky děj od někoho jiného, když ne ode mě. Tím ho vlastně zachraňuji. On také nedostal, co se měl naučit, a čeká na to, že ho někdo zkrotí. Ano, to je skutečná realita, což běžně vůbec lidé nemohou pochopit. Proto se u obou děj bude opakovat. Buď se on vrátí, což by bylo asi nejlepší, anebo dostane někoho podobného, se kterým bude moct opravovat děje z tohoto vztahu. Vše se bude opakovat, dokud bude ustupovat a fňukat, protože tam je obrovská lítost, že se to děje. Je to nekonečná smyčka.

**Dobrý den, Ivanko. V dětství mi umřela maminka. Zůstala jsem sama s mentálně postiženým bratrem a otcem. Nic moc, ale neměnila bych. Ve dvaceti jsem měla vztah s manželem. Dvacet let. Po dvaceti letech jsem se rozvedla a s dětmi jsem zůstala sama. Manžel byl sobec a pil. Už jsem nechtěla takto žít. Po třech letech mi přišel do cesty současný přítel. Vdovec. Má stejně starého syna jako já a desetiletou dceru. Děti si náramně rozumí a já chlapce miluji jako svého. Přítel je ale také sobec. A jelikož spolu nebydlíme, vídáme se jen dva dny v týdnu a víkendy, kdy spí u nás, je vše fajn. Jen drobné problémy se sžíváním, ale kde nejsou... Ale můj veliký problém je, že žárlím. Navíc přítel má problémy s potenci a pravděpodobně s prostatou, ale neřeší to. Okolí mi říkalo, že je na ženské, ať si s ním nic nezačínám, ale když má člověk růžové brýle, tak to nevidí. Jsme spolu rok. Je nám moc hezky. Jen já pořád řeším, že málo komunikuje. A když spolu nejsme, tak šťourám do blbostí. Vím, že mi nepatří a žárlení není dobré. Souvisí to s mým nízkým sebevědomím. Učí mě si vážit sama sebe nebo pokračuji v roli z bývalého manželství, kde jsem sobeckost mého muže nepřijala? Vlastně i můj otec byl sobec a v dětství jsem si prošla od dědy sexuální zneužitím. I to jsem přijala a**



***jsem bez poznamenání. Mám se změnit? Chci být taková, jaká jsem, ale pořád mi to nejde bez odporů. Ego mi navíc hází, že nejsem dost dobrá, navíc přítelův problém s pomocí mi k tomu také moc nepomáhá. Děkuji. Lenka.***

Ano, tam je odsudek sobectví. Pokud je odsouzeno, pozor, zesiluje se i vaše míra sobeckosti, což je vlastnění druhého lidského těla. A navíc odsouzení, že druhý člověk sám reaguje na svůj život, bere si ho a na druhé nemyslí. Prvotní odsouzení je v původní rodině a pokračuje v mužské rovině. Když se narodíte do rodiny, kde je tatínek sobec a maminka, která ustupuje nebo sklání hlavu, přikloníte se na stranu maminky a útočíte proti otci. Tak je logické, že se to bude opakovat. Abyste pochopila i maminku, možná jste ji také zkritizovala, co vy víte. Jestliže zkritizujete situaci, kritizujete oba dva rodiče. I útočícího, sobeckého otce i ustupující maminku, protože jako dítě jste nestranní. Vidíte, kde ten problém je. Pokud ale proběhne třeba lítost, blokáce, začnete plakat jednoho dne nad maminkou, která je nešťastná, už se přiřadíte do stavu odporů a nevidíte, kudy vede cesta ven. A opakuje se podobné dění.

Váš vztah je plný hmotného vědomí, tedy odporů. Já se mohu jenom rozhodnout. Buď mi vyhovuje se vším všudy vztah, který mám, anebo mi něco nevyhovuje, ukončím to, ale nebudu rozervaná. Ego vždycky chce všechno. Ale vy nemůžete mít všechno, potřebujete se rozhodnout. Proto vám Ego hraje obrovskou hru a podvrhuje vám chtění všech věcí, aby to bylo dokonalé. Ale pozor, pro vás je dokonalý stav, kdy najdete sami sebe. To znamená, stav bez odporů. Budete se umět hladce rozhodnout teprve po všech zkušenostech ze všech životů. Až se budete umět vzdát úplně v klidu a míru stavu, který vám nevyhovuje, tehdy umíte ovládat svůj život. Pak to přijde bez jakýchkoliv negativních emocí. Bez fňukání, bez lítostí, bez kritiky, že se něco děje. Žijete jeden jediný dlouhý život, který byl sestaven z mnoha inkarnací. Víte s kolika lidskými těly, tvářemi, jmény jste žili? A vždy pokračujete dál. Je jedno, jestli to je během jednoho života změněno anebo ne. Vždycky se jede dál. Nezapomeňte na to.

***Stane se, že občas svému dítěti fyzicky domluví, aby se mu v hlavě rozsvítilo.***

Jo, to není na škodu, nebojte se, když jste bez negativní emoce, můžete domlouvat.

***Pokud je vše naplánované, rozsvítilo by se mu, i kdybych mu nevyčinila? A jak poznám vnitřní klid, když si říkám: „S láskou ti vyčiním!“ Ale ta emoce rozčilení, myslím, v těle je. Jak na to reaguje dítě? Je jeho osud nastaven, i kdybych to neudělala?***

Ano, ale je nastaveno, že to uděláte. A musíte zachovat klid. Pozor, vy nesmíte bouřit ani proti dramatickým věcem. Vyprávěla jsem, jak jedno z mých dětí kdysi dávno dělalo hlouposti ve škole, neučilo se, chodilo za školu a mělo spory s matikářkou. A to ještě byla ve stavu bílé magie, kdy považovala věci za dobro, nebo když to je spravedlivé, bojů za to. To je hlavní známkou bílé magie. A tehdy skutečně nepodváděla. Napsala písemku a říkala: „Mami, písemka dopadla dobře. Dostanu super čtyřku a nepropadnu.“ Je velmi inteligentní, tak ten příklad vypočítala po svém. Paní profesorka

druhý den přinesla opravené písemky a ejhle, dostala pětku a propadala. Péťa řekla: „Ne ne ne, ne ne ne, já jsem to vypočítala.“ A ona: „Já ti nevěřím.“ Říká: „Ale já jsem to neobšlehla. Já jsem to vypočítala.“ I když to bylo jiným postupem než všichni ostatní, protože nikdo jiný to tím způsobem nemá vypočítané. Měla svou pravdu. Ano, nepodváděla, vypočítala to. Paní profesorka řekla: „Ne, já ti nevěřím.“ A to moje dítě řeklo: „Tak si mě vyvolejte k tabuli a já vám to vypočítám tímto způsobem.“ Paní profesorka odmítla.

Dítě prožívalo boj, že je něco nespravedlivé. Pozor, dítě se musí naučit respektu, učitel má zkrátka pravdu, on je vedoucí. Stejně jako když budete chodit do fabriky a budete mít šéfa, musíte poslouchat šéfa. On je totiž karmicky vaším šéfem, i povahou vyhovuje, ať dělá cokoli, protože vy se potřebujete dostat do podřízené role, abyste museli sklonit hlavu a poslechnout i nesmysly. Protože je vaším nadřízeným. Když skloníte hlavu a uděláte vše, jak má být úplně v klidu nitra, bez toho, že je idiot, všechno zmizí. Jestliže to v sobě budete mít, nemizí nic, bude to pokračovat.

Ta moje Péťa v rámci spravedlnosti vstala, roztrhala písemku a odešla z prostředku vyučování. Samozřejmě propadla. A zase se o prázdninách neučila, protože měla spoustu jiných věcí, a já jí říkám: „Péťo, uč se, ty potřebuješ udělat ten reparát.“ - „To bude dobré, mami.“ Nebylo to dobré. A já byla v klidu. To je důležité, prosím vás. Vy tomu dítěti můžete domluvit, můžete mu i jednu stříhnout. Ale věřte mi, hlavně potřebujete být v klidu. Ona si šla zaplatit jedním rokem života, aby opravila rok svého života znovu ve stejné třídě. Pak to najednou chápala a matematika jí šla. To byla pro ni úžasná zkušenost. Vy jste v křeči: „Ježíš, propadne mi dítě. Co o mě řeknou? A co o ní řeknou? A co babička, co děda?“

Tam byly ještě děje s naší babičkou. Když se rozhodovalo o tom, že to zřejmě špatně dopadne, a ještě nebylo jasné, že propadne, domluvily jsme s paní profesorkou, že Petrušku přihlásíme na hotelovku. Udělala na přijímačky na hotelovku v dubnu - nejlepší z tří set lidí. Uměla dokonale jazyky a na hotelovce matematika nebyla. Já jsem věděla, že je zapotřebí, aby tu zkušenost měla, ten rok byl úžasný. To byl poslední rok, kdy to ještě nemohlo projít. Kdyby to bylo o rok později, už by jí pustili na jinou školu, ale ona byla v poslední devítce, a tak to nešlo. Tenkrát ona ty zkoušky udělala. Babičce jsme řekli, že se dostala na hotelovku, což pravda byla, jenže mezi tím Petra propadla. A pozor, co se nestalo! Moje maminka je úžasný člověk a dbá na to: „Co tomu řeknou lidi!“ Aby přišla zkouška, musí se dítě přesně to, co nechcete. Tenkrát dělala sestřičku u zubního doktora a přišla nějaká profesorka z hotelovky a naše babička říká: „Moje vnučka tam teď jde a byla nejlepší.“ A najednou se babička dozvěděla, že Péťa „rupla“. Ježíš, to byla darda. Vidíte, jak si to všichni krásně k sobě přitahují.

***Milá Ivanko, říkáš, že nejsme hmota, že jsme Vědomí, a proto můžeme jíst maso. Hmota požívá hmotu. V tom případě by bylo jedno, jestli jíme sele nebo miminko. Hmota jako hmota, velký rozdíl v tom není. Říkáš taky, že nemáme činit druhým, co nechceme, aby bylo činěno nám. Logiku mi dáváš, že nemám druhým sahat na život, když nechci, aby bylo saháno na můj. Nebo to zaplatit někomu jinému. Úhledné balíčky porcovaného***

***masa, že si člověk ani neuvědomuje, že je za tím násilím, smrt, negativní energie. Vždyť zvířata nechtějí zemřít. Chtějí se starat o svá mláďata. A jejich negativní emoce v době smrti prý produkují určité chemické látky, které, když maso pozřeme, negativně ovlivňují naše pocity a chování. Navíc velkochovy negativně ovlivňují životní prostředí, odlesňování, velkou spotřebu vody, metan a podobně. Proč to podporovat? Když se můžeme najíst zdravě a soucitně, jen když maso vyměníme za kousek tofu nebo jiný protein. Můžeš to prosím vysvětlit? S úctou a láskou Marcela.***

Ano. To je dobrá otázka a docela často diskutovaná. A teď poslouchejte, bude to mít několik rovin. Samozřejmě já nikomu neříkám, jestli má jíst maso nebo nejíst. Moc dobře víte, že se nikomu žádnými příkazy nesnažím vecpat do života. To jsem nikdy nedělala ani to dělat nebudu. Pravda je taková, že každé vaše tělo má v programu, co jíst bude a co ne. Dokud budete 3D člověkem, budete se snažit cokoli na světě dělat za pomoci negativních emocí, to znamená útočením. Ať kritikou nebo posuzováním, že druzí to dělají, a proč by to neměli dělat, když se to nemá... To všechno by vás uvedlo do stavu blokace. Člověk, přestože by se takto stravoval (nejedl maso), ale byl by pod negativními emocemi, se nikdy do stavu původního Vědomí nedostane.

Já jsem tady pouze proto, abych vás převedla přes hladinu Vědomí. A pamatujte si, dokud ve 3D světě budete mít lítosti nad věcmi, které se tady odehrávají, nikdy se pravdu nedozvíte. Nedozvíte se, kdo jste, protože hmotná složka se bude neustále snažit držet vás v pasti odděleného Vědomí. I Ježíš jedl maso. Ve skutečnosti jste nic nesnědli, jenom hmota potřebuje svou výživu. A ta se mění s výškou časoprostorové křivky. Ideální stav je, že člověk dojde změněného stavu Vědomí. A může se dostat na druhou stranu, i když jí ještě maso. Podle člověka, který je v nižší vrstvě a kriticky by na to poukazoval, by se tam dostat neměl. Ale o to vůbec nejde. Tady jde o to, že teprve tehdy je to čisté, když se člověk oprostil od hmotného vědomí a stává se Božstvím, v jeho těle automaticky umírají chutě v připravenou dobu. A je bez negativních emocí.

Jestliže budeš, Marcelko, kriticky koukat na lidi, že přispívají k negativitě na planetě a jedí maso, nedostaneš se přes pátou čakru. Protože budeš kritizovat něco, co se tady děje. A pozor, je to tvoje vůle Boha, že se to děje a že útočíš sama na sebe. Až se překlenete, teprve tehdy budou umírat vaše chutě. Vy dnes vidíte, že na planetě se extrémně mění i stravovací zvyky mnohým tělům. A to se děje samo. Buď je tam fáze nějaké platby, nemoci, anebo i bez nemocí se vám mění reakce na sněžené potraviny. Až budete v desáté čakře, kam máme ještě velmi dlouhou cestu, už budete jenom dýchat pránu. Do té doby si ale projdete ještě docela složitým vývojem odkládání různých druhů stravy. A bude jich ještě mnoho variant. Já vám jenom říkám, že to není závada. Ve skutečnosti je ten stav jiný, než jak to vidí oči člověka, který prožívá blokaci lítostí.

Ano, ten člověk pak bude litovat zvířata. Tady paní říká, že zvířata nechtějí zemřít, chtějí se starat. Zvíře nemá Ego a nechce nic, jenom žije pudově to, co mu připravuje osud každým dnem. Člověk dostává vývojově mozek a předpokládá, že zvíře něco chce nebo nechce. Nebo že se bojí. I vy máte v sobě pud, o kterých víte, že patří do zvířecího světa. Proto takto člověk někdy reaguje, lidské tělo reaguje. Ale věřte mi, že to tak není. Nemůžete srovnávat zvíře a bytost, která už má větší rozumovou základnu. S tím

rozumem se potřebujete dostat do hladiny Vědomí Boha. Neposuzujte, co cítí zvíře nebo necítí. Zvíře cítí, že má umírat teprve v okamžiku, kdy je ohrožené na životě. Ano, v tomto okamžiku přichází strach. Jinak se jedná o to, že vždy vám bude blíž živočišná bílkovina než rostlinná. A navíc jsem vám vysvětlovala, že i rostliny mají své Vědomí. Když byste litovali rostliny a pokračovali v různých lítostech, už byste nemohli jíst vůbec nic. Vy se tam potřebujete dožít. To je přirozený vývoj, který se musí zkrátka projít se vším všudy. Z toho důvodu odpovídám na tento dotaz a byl velice důležitý. Rozhodně to nechávám na chuti.

Máme v ulici známé, jsou to manželé. On je kuchař, vynikající člověk. Úžasný člověk, masožrout. Mohl mít na jednom stole tlačenko, jitrnice a uzené, všechno se snědlo během jediného dne. A celý život. Najednou odjel na dovolenou někam do Asie a ze dne na den nejedl maso. Vůbec mu nechutnalo, a předtím ho miloval. Nevěděl, co se stalo, proč nejí maso. Úplně se za tři měsíce v cizině změnil. Zpět přijel jiný člověk, jiných tvarů a rozměrů. Samozřejmě se hned projeví na člověku, že nejí maso. Asi za dalšího půl roku se k němu zase vrátil, ale zkrátka zmizela chuť na maso. Dnes ho jí, ale v jiné míře, než předtím. To jsou poryvy připravené ve vašem těle. Někdy vám to bude divné, co vaše tělo dělá nebo nedělá, ale nenechte se zmýlit a rozhodně se nenechte vyděsit.

***Milá Ivanko, prosím o tvůj názor na tyto dvě otázky. Za prvé, máme roční dcerku. Je to zdravé, milé a všemi milované dítě. Má otázka směřuje k jejímu chování. Má tendenci k surovostem. Kouše, kope, štípe, tahá za vlasy, píchá do očí. To, že se takto chová k dospělým, by až tak nevadilo, horší je, že to dělá i dětem. Chodím s ní na cvičení batolátek, kde se k sobě ostatní děti chovají hezky, jen Lily se stále jeví jako bitkař. Z výhružek typu: „Ty, ty, ty, to se nedělá!“ má akorát srandu. Bít ji nechceme a z vysvětlování nemá zatím rozum. Ještě kojím, a tak mě napadlo, že to může souviset se mnou, a z nějakého důvodu, s nějakou mou skrytou agresivitou?***

***Za druhé, mohla bys prosím pohovořit o kojení, proč někdo kojí dlouho a někdo vůbec? Proč jsou kojené děti díky stejné chemii odrazem našich chemických zápisů? Jsou naše zrcadla? Mohou se podílet na platbách? Pokud platí nemocemi za nás, jak k tomu přistupovat? Propojení je neuvěřitelné, cítím to, ale neumím to pochopit z duchovního hlediska.***

To je důležité. Já vám to čtu celé, protože ona si pak odpovídá.

***Co se týče první otázky, přemýšlím, co bys mi poradila: „Zachovej klid a pozoruj. Jestli se tak chová, má to být a zasloužíte si to. Buď trpělivá a neustále vysvětluj. I když se ti zdá, že je to jako házet hrách na stěnu. Má-li to pokračovat ve školce, ve škole v dospělosti, tak ať. Můžeš to ovlivnit jen neustálým vysvětlováním a bez vlastního odporu, že je to špatné.“ Ted' mi docvaklo, že jsem v dětství zřejmě odsoudila svého cholerického otce, který svou agresivitou útočil na druhé. A po jeho smrti svou sestru,***



***kteřá šla v jeho šlěpějích. Teď nám to předvádí dítě, abych to mohla přijmout jako dobré a proces zastavit.***

***U druhé otázky mě napadá jen toto: „Nemusíme všechno chápat, jak funguje, jsi příliš zvědavá.“ Děkuji, že jsem si skrze tebe odpověděla. A tento text posílám možná jako návod pro druhé. Zdravím a někdy se těším na viděnou.***

Ano, tak to je. Někdy si sami uvědomíte, co bych vám asi poradila, ale ještě něco doplním. A to se vám možná líbit nebude. Rozhodně někomu, kdo bude ještě hodně hodný. Pamatujte si, malému dítěti, když má v sobě tendenci ubližovat, musíte ukázat, co vlastně dělá, protože jinak to nepochopí. Hlavně tam musí být pochopení matky, to souvisí. Je těžké připustit, že vy potom máte to dítě kousnout taky. Pozor, fakt přitlačte. Ne, abyste mu ukousli prst, to ne, ale zkrátka musí ho to trošku zabolet, aby vědělo, co samo dělá druhým.

Nedávno jsme to řešily s jednou mladou maminkou a ona s tím opravdu měla úspěch. Stačilo jednou jedinkrát tomu dítěti udělat to, co udělalo druhému člověku. Je to důležité. Neznamená to, že byste mu chtěli ublížit. Nesmíte ho považovat za špatné, potřebujete zajistit jeho zkušenost. Pro zkušenosti si sem chodíme. Jsem zvědavá, co zase přijde za dopisy. Ty modřiny se potom těžko vysvětlují. Ano, určitě. Je to obtížné, ale když skutečně vytvoříte reakci toho dítěte - neublížit, ale ukázat mu bolest, co samo způsobilo, tak se to může přihodit.

***Milá Ivanko, mám jednu zdánlivě jednoduchou otázku a týká se plateb. Prosil bych toto téma vysvětlit trošku podrobněji a nejlépe na konkrétních příkladech. Snad to bude přínosné i pro ostatní. Asi by bylo nejlepší začít tím, co to vlastně platba je a co není. Opravdu každý i sebemenší skutek nesouhlasu, egoismus, odpor, negativní myšlenka je vyměřená kým? A její platba a její forma, bolest, nemoc, úraz nebo jiná forma, pokud jsou další, a její výše pak koresponduje se závažností daného prohřešku. Když totiž čtu na FB nějaké příspěvky, mohlo by se zdát, že za platbu je považován s odpuštěním každý prd. A to mi nesedí s mou zkušeností. Musel bych totiž platit od rána do večera, ba i v noci, protože odpory zatím vyrábím skoro pořád. Možná už ne tolik činem ani slovem jako dřív, ale myšlenkou hřeším stále. Posuzuji, hodnotím, škatulkuji, a to v lepším případě. Jediné vysvětlení by bylo, že ještě neplatím za tento život. Mám odklad. Ale to se mi v dnešní době, kdy se vše zrychlilo, nezdá. Anebo ta myšlenka, slovo, čin musí být podbarvené negativním prožitkem. Pokud nejsou, neplatím za ně, není to odpor? To by smysl dávalo.***

Napřed na to odpovím, pak je ještě druhá otázka. Ano, šikovný kluk. Ano, tam musí být útok prožitku, to znamená negativní emoci. Samotná negativní myšlenka by se mohla eventuálně pouze zaznamenat ve stálé páte úrovni. Ta už je hodně vysoká na kritice nebo na posuzování, ale to nemusí mít smysl. Ego vám to totiž řekne, myšlenky nejsou

vaše. A Ego má všechny negativní. Vy potřebujete prožitek. Proto jsem vám říkala, že slovo, které vyřknete, pokud není podbarveno prožitkem, Bůh neslyší, protože Bůh nemá uši. On vnímá vaše prožitky. Pokud se oddělíte od svého Nadjá a zůstáváte hmotnou složkou, která s vámi lomcuje, ta křeč se počítá. Ego vás vede. Vy máte nahrané v DNA veškeré nápady, všechny myšlenky, které tam jsou. Ego vám je podvrhuje a skutečně stačí, že si je přivlastníte nebo se přidáte. Pozor, a ještě prožijete odpor. Když se negativní myšlenky objeví a vy nereagujete, vůbec nic se neděje, to ještě bude trvat nějaký čas. Nejsou vaše, neplatí se. Vy, co už jezdíte na statek, to víte, tam se o tom mluví velmi často. Už jsem o tom mluvila i veřejně, ale chápu, že nemůžete všechno slyšet.

Neplatí se vás všechno, každý prd, jak tam přesně říkáte, protože to byste se nedoplatili. Ne, vám se v osudu sčítá vždy za nějaký čas pokrok, který učiníte. Tzv. balíček, protože vaše Ego a tělo odporuje ve stejné úrovni. Když se to trošičku zlepší, Ego o maličko ubyde. Další odpor je vždycky menší a menší. Až se umenší o nějakou část, máte v osudu nastavenou platbu. A pozor, platby se nedají odečíst, za jak dlouho budou. V osudu máte skutečně od bodu A do bodu B úplně všechno. Např. před dvaceti lety jste udělali odpor a budete za něj platit až za těch dvacet let. To vyhovuje osudu nejen vašemu, ale i vašemu okolí. Pak přijde nějaká nemoc nebo nějaký úraz, to je jedno. Úrazy jsou většinou velice extrémní výboje. To jsou fakt křeče, kdy někdo vybuchne, něco obrovsky odmítne. Vyloženě vás to zastaví, a to je vaše záchrana, což vy nevíte. Pak dramaticky vnímáte, že se něco odehrálo, že jste třeba prožili autonehodu a ležíte půl roku v nemocnici. To je skutečně pro vaše dobro. Reakce těla nemusí být viditelná, ale člověk to může prožít v sobě. Vy to nepoznáte. Proto je svět nerozlišitelný od nastavené duchovní pravdy, vy si toho ve skutečnosti nemusíte vůbec všimnout. Člověk může strašně křičet na druhé a uvidíte ho, jak hysterčí. A on to může třeba někomu hrát. To vy nevíte, nikoho neposuzujte. A naopak, člověk může být v klidu, ale v prožitku může zažít k někomu obrovskou nenávisť. A pak si zažije obrovskou dardu, to se nedá poznat.

Mnohdy to neví ani druzí. Skutečná příčina platby je vždy zapsaná v časovém zápise. A vy si mnohdy myslíte, že ne. To se zjistí na časovém zápise teď při sezeních, co děláme na statku. Ukáže se to, zrovna když tam ten člověk je. Když se momentálně nic neukáže, neznamena to, že nějaká platba později nepřijde, že už na té čakře nic není. Platby mají svůj čas a nikdo nemůže odhadnout, jestli jednou platbou bude mít zaplacené už navždy nebo ještě někdy někde něco vznikne. Vy si zkrátka musíte každý počkat a i zvědavost je nesmyslná. Bude z vás odpadat spousta jiných věcí. Přesně jak to psal dnes Majoš v prvním příspěvku. Pokornému člověku je úplně jedno, kde má jaký zápis. Dočkáte se každé platby, musíte ji zaplatit a ještě rádi, samozřejmě. A pozor, i pochopení je v osudu nastavené.

My jsme teď měli na statku krásný pobyt. Vždycky je krásný a tentokrát to bylo velice zvláštní. Přijela jedna velice zajímavá paní. Milá, příjemná jako všichni. Když jsme dělali třetí čakru, na trojce nepustila dobu (čas zapsání odporu). Mluvilo se dál, povíдалo se na čtyřce a na pětce, každý přispěl příběhem, vyprávěli jsme, lidi se ptali a já odpovídala. Když jsme se loučili a měla jsem odjíždět, paní říká: „Ale mě ta trojka

strašně bolí.“ Já na to: „Tak pojď, třeba ještě něco dostaneme.“ Sedla jsem si a znovu jsem zapálila svíčku. Co odteklo, bylo neskutečné. Říkám: „Hele, ty jsi něco musela pochopit.“ - „Ano. Teď mi došlo, co jsem udělala. Kdysi před dvaceti lety mi moje děti něco udělaly, něco jsem jim darovala a zapřela jsem sama sebe.“ Víte, někdy chcete být dobří, ale váš plán je jiný, přesto ustoupíte. Pak člověk očekává, že bude chválený, že bude pro druhé dobrý. Bacha, nedočkáte se. Za nějaký čas, asi za sedmnáct let, se to opakovalo a znova se to stalo. A teď už ví, že příště to neudělá, bude žít jiný osud. Kdyby to svým dětem zase udělala a postoupila jim to, co chtěla pro sebe, stejně se vděku nedočká. Miluje je, ale pozor, hlavně je něčemu naučí. A děti si toho budou vážit.

Nedávno mi říkala jedna mladá žena, jak jsem jim moc pomohla. Celý život, co měla rodinu, se snažila svým dvěma synům a svému partnerovi snést modré z nebe. A já ji varovala: „Nedělej to, nebudeš za dobrou. Budou to brát jako automatiku, nebudou si toho vážit.“ Říká: „No, to je pravda. I v obýváku seděli proti mně na jedné sedačce. Já jsem si připadala jako protivník.“ A pak se stalo neuvěřitelné dění, kdy je zmáčknul osud a přišli o hodně peněz. Měli veliké dluhy a najednou byli od sebe roztrhnuti, aby všechno ustáli, každý byl někde jinde. Musel být. A najednou všichni museli makat. To jim nedopřála v běžném životě. Pak všichni zabrali a dneska vědí, co pro ně máma dělala. Dneska si toho váží. Ona mi říká: „Měla jsi pravdu, já jsem vlastně byla překážkou pro to, abych jim pomohla.“ Ano, rozmazlovala je. Dejte si na to pozor. Tam, kde budete hodně hýčkat, bude narůstat egoismus. Teprve až si to ten člověk zaslouží, až se dokáže vzdát věcí, je to ono.

Povím vám příběh jedné ženy, která tady dneska sedí a je úžasná. Možná jste to už slyšeli, nevím, možná jsem to na veřejnosti neříkala...Vyprávěla mi nádherný příběh, kdy se jednou rozhodla, a je vidět, jak pochopila a úžasně se vše přihodilo. Jaké má dobře vychované děti. Poslouchejte.

Měla domeček někde v Čechách a rozhodla se, že dům prodá, protože je pro ni moc veliký a žije v něm dost dlouho. Svolala své děti, ženatého syna a vdanou dceru, kteří měli rodinu, a řekla jim: „Prodám dům a rozdělím se s vámi, každý dostanete svůj podíl. Já polovinu, za tu si koupím byt, a vy se rozdělíte. Každý dostanete zhruba půl miliónu. Děti byly šťastné a odešly domů. Za pár dní v noci nemohla spát a najednou jí do hlavy skočilo, že se jí vlastně v jejich městě nikdy nelíbilo. Jejím velkým snem bylo žít v Praze a koupit si tam byt. Prodej domu je jediná šance, jak se dostat do Prahy. Ale to znamená, že bude potřebovat i dvakrát půl miliónu, co slíbila svým dětem. To už jsem se začala smát, to je zkouška. Načež musela svolat děti, aby jim řekla, že jim nic nedá.

A říkala: „Ivanko moje milá, já jsem si na tebe vzpomněla, jak sis držela třetí čakru, jak řval ten Satan. Jak jsem to zatlačila do břicha, děti přišly, já jsem seděla, držela jsem se za břicho a říkám dceři: „Víte, já jsem zjistila, že vám nemůžu dát z prodeje baráku nic, protože si přeju žít v Praze. Já bych se odsud jinak nikdy nedostala.“ A bylo ticho. Za chvíli dcera říká s úsměvem: „Maminko, jsou to tvoje peníze, pro nás je důležité, když budeš šťastná.“ A syn řekl: „Nám by se sice peníze hodily, máme hypotéku, ale zvládneme to i bez tvých peněz.“

No, není to úžasné? Dopovím to celé, nakonec žena dala k prodeji svůj domeček, ale dlouho se neprodával. Začala pochybovat, jestli ho má vůbec prodat. Řekla si: „Dobře, pojedu se zeptat Pánbíčka do Prahy, abych se to dozvěděla. Až bude ráno v chrámu svatého Víta mše, asi v půl osmé, půjdu se tam zeptat.“ Nasedla do autobusu, jela dlouho z malého českého městečka do Prahy. Ráno v půl osmé vlezla do chrámu svatého Víta, tam už byli faráři a různí pomocníci ve svých talárech. Jeden si ji zavolal, jestli mu nepodrží hostie, protože seděla v první řadě a byla tam jako první. A když se k němu blížila, řekl: „Vítám vás v Praze.“ Za krátký čas se dům prodal, ona žije v malém bytečku a je šťastná jako blecha. Moc jí to přeju.

My jsme trošku odběhli. Ještě tady máme druhý dotaz od XY.

***Pak je tu druhá věc, že buňky skoro každá, jak čtu, tvrdí, že ví, za co to má. Jako tu platbu. Bud' jsem se já dostal do třídy paní učitelky Adamcové omylem, anebo si mnohé buňky domýšlí. Mně se zatím snad ani jednou ještě nepodařilo s jistotou spárovat akci s reakcí, odpor s platbou, a většinou nemám vůbec tušení, odkud vítr vane. A to už jsem několikrát v životě dostal pěkně na prdel. K čemu pak jsou taková trápení, když si z toho jedinec mého ražení neumí vzít ponaučení. Měla byste i pro toto nějaké vysvětlení? Moc děkuji za trpělivé odpovídání dotazů i za vše ostatní. S pozdravem XY.***

Podívejte se, většinou pochopíte, když zjistíte, že jste vy druhému něco učinili, a to samé se děje vám. To je v určité fázi vývoje těžko rozeznatelné. Pokud je hodně silný stav Ega, nepozná se to. Ale později už víte. Každopádně Ego vám vše osvětlí, když fakt umíte přijmout všechno, co se vám děje. Na tom přece nezáleží, jestli to víte nebo nevíte. Když budete usilovně pátrat, nedozvíte se to. Pokud vám to bude jedno, začne vám to do hlavy skákat samo. Vyzkoušejte si to. Záleží na tom, jestli to buněčky (na facebooku) skutečně ví nebo to předpokládají. Někdy najdu při sezení zápis, na který si vůbec nemohou vzpomenout. Dejme tomu, v těch letech jako by se nic neodehrávalo, ale za nějaký čas si skutečně vzpomenou, že tam něco bylo. Je to zvláštní. Každý odpor zaplatíte, když ho pochopíte nebo se nějak změní děj. A to se mění v životě stále, dnes jste úplně jiní než před pěti, deseti, patnácti, dvaceti lety. Kdybyste se dneska vedle sebe postavili v těchto časech, je to skupina úplně cizích lidí.

***Milá Ivanko, nejdříve bych ti chtěla moc poděkovat za to, co pro nás děláš. Díky tobě jsem dokázala přijmout mamincinou chorobu a přestat ji litovat. Starám se o ni osm let. Je v pokročilém stadiu Parkinsonovy choroby. Začala jsem poslouchat tvé přednášky u maminciny postele. Maminka poslouchá se mnou. Dokonce u nich má i otevřené oči. Nevím, zda vnímá, ale zdá se mi, že je klidnější a vyrovnanější. Pochopila jsem, že jsme si to vybraly, že jsme to tak chtěly, a přijímám to. Myslím si, že její nemoc je učením nejenom pro mě. Učím se trpělivosti, ale je to učení i pro celou rodinu. To jen na úvod. Takže první otázka. Nevím, pokud je maminka již v takto pokročilém stadiu a více méně nevnímá - čili nemůže opravovat, a vznikají jí proleženiny, jestli je to stále její karma. Mám na***



***mysli ty proleženiny. Nebo už je to karma moje. Jestli už to není jako s malým dítětem, že je to karma toho, kdo se stará?***

Vy máte pocit, že vás karma za něco trestá. Karma je odpor hmotného těla. To znamená, když byste se dnes obávala, že je vaše vina, že má maminka proleženinu, je odporem dávat si vinu. Ne, vy se o ni přece staráte. Když člověk tak dlouho leží, i kdybyste se ustarali k smrti, skutečně vznikne někde nějaký problém, protože ta kůže je citlivá. A hlavně člověk, který se dlouho nehýbe, má v těle úplně jiné chemické podmínky a procesy. Vy se staráte pečlivě, bez výčitek, že jste něco promeškala. Předpokládají se obavy, že něco je na mně. U maminky to vypadá na odchod. Dlouho leží a má Parkinsona, samozřejmě její tělo chátrá, ať z důvodů nemoci nebo nedostatku pohybu. Vlastně se nehýbe, v těle se dějí jiné procesy, ani trávení neprobíhá, jak by mělo, kdyby se hýbala. Už jsem vám vysvětlovala, že chemie těla je i u zdravého člověka, který se nehýbe, úplně jiná než u toho, který se hýbe. To jsou dvě varianty člověka. Tělo je prostě změněné...Vy máte v tom ději prožívat přítomnost: „Já pro to teď tělem činím všechno.“ Zapomeňte na výčitky, nic si nepřivlastňujte, zapomeňte na to. Člověk zkrátka odkládá tělo a zaplatí, počítá se i se stylem úmrtí. To je také nastavené, vy nemůžete nic ovlivňovat. Zkrátka děj je takový, jaký je, tak si z toho nic nepřivlastňujte.

***Většinou, když se chci na něco zeptat, pustím si nějakou přednášku, vždy mi tam odpovíš, ale odpověď na toto jsem nenašla. Žiji s manželem šestnáct let. Děti spolu nemáme, jen já mám dospělého syna, kterého jsem měla za svobodna. Můj manžel je obrovský pesimista. Z ničeho se nedokáže radovat. Já ho neodsuzuji, spíše s ním soucítím. Já se naopak raduji z každé maličkosti. Na věcech, které se jiným zdají špatné, vždy hledám pozitivum. Manžel dost pije. A to tak, že pije až do chvíle, než zcela odpadne. Pivo i tvrdý alkohol. V pohodě vypije celou láhev tvrdého alkoholu a k tomu pivo.***

Pozor, to dělají pesimisté. Začne to tím, že pesimismus způsobuje obrovské napětí v těle. Samozřejmě člověk si pitím uleví. Když si dáte prcka alkoholu, přijde takové to hřejivé áááááá. Člověku je najednou jedno, co mu před tím překáželo. Velcí, skalní pesimisté se začnou takto uvolňovat velmi často, ale pak jsou závislí na chemii alkoholu a na tom uvolňování, tak do toho snadno spadnou. V těchto stavech se cítí dobře. No jasně.

***On nic neví... Ať chci mluvit o čemkoliv, co se týká našeho vztahu, přestane mluvit. Někdy nemluví i několik dní. Ne že bychom se pohádali. Má prostě takové stavy. Chtěla jsem, ať si zajde k psychologovi, že pije proto, že má nějaký problém uvnitř, ale říká, že pije rád.***

Pije, aby neměl problém. To je jasné.

***Nespí se mnou již jedenáct let. Nemá zdravotní problémy, jen ho to nebaví. Nebo má psychický blok, ale nevím. Nikdy se se mnou o tom nedokáže bavit, zkoušela jsem to milionkrát. Já mám sex ráda, a tak mi***

**manžel řekl, že si mám na sex někoho najít. Řekla jsem mu, že to u ženy není tak jednoduché. Že se může stát, že se pak do toho muže zamiluji. A jestli i toto chce riskovat. Neodpověděl.**

Ten člověk někdy ani neví, jestli by mu to vadilo. Až by se to stalo, teprve by se zjistilo, jestli ho to rozhybe nebo ne. To už je vaše záležitost, jestli budete riskovat nebo ne.

**Já jsem poznala jednoho muže. Vlastně jsme ho s manželem už dlouho znali jako společného kamaráda. Milovali jsme se spolu před tři čtvrtě rokem. Zamilovali jsme se do sebe. Nesmírně si ho vážím. Od té doby jsme spolu nespali, ale volá mi skoro každý den. Občas se vidíme, povídáme si. Víím, že to odneseme zápisem karmy, ale opravdu se milujeme. Nebo naše Ega? Je to i přítel manžela.**

Záleží na tom, jestli si to budete vyčítat. Je tady souhlas manžela, to je sice super, ale radši neříkat, kdyby to náhodou skončilo krachem. Nepokračuje to, stalo se, ale záleží na tom, jestli i váš přítel si to nebude vyčítat. Anebo třeba skutečně i vy, záleží na dalším ději.

**Manžela mám pořád ráda. Není špatný člověk. Jinak se stará, občas pomůže i s maminkou. Soucítím s ním a nechci mu ublížit, přítel také ne.**

Výborně. To stačí.

**Příteli nedokážu říct, ať už nevolá. Srdce se mi rozbuší ve chvíli, kdy zazvoní telefon. Chtěla jsem příteli najít jinou ženu, že už se s tím nějak vyrovnám. Ale nechce. Miluji ho tak, že bych byla opravdu šťastná, kdyby měl někoho, s kým mu bude dobře.**

Vidíte, kolik se dá v takové krásné situaci najít zkoušek i přijetí. Super učení, super.

**Přítel se stará o postižené dospělé dítě a opravdu si ho moc vážím. A teď, milá Ivanko, co s tím? Nechci nikomu ublížit. Ať se na to podívám z kterékoliv strany, vždy někomu ublížím. Omlouvám se za obsáhlý dopis. Než jsem se dostala k otázkám, nedokázala jsem to napsat ve zkratce. Když začnu mluvit, nevím, kdy skončit. Děkuji za to, že jsi.**

Vy už víte, co řeknu. Stačí se jenom rozhodnout. To není vůbec těžké. Za prvé, tam bylo uvolnění od muže, který nevěru dovolil, tak si nemusí žena vyčítat, že se to jednou stalo. Dostala svolení. Je to pravda? Za druhé, nějakou reakci od manžela může předpokládat, přece jen je to i jeho kamarád. Je úžasné, že ta žena milence dokázala propustit a našla by mu jinou ženu. To je taky perfektní. Super, nepřivlastní si ho. Ale pozor, bez výčitek. Nevadilo by, ani kdyby v tom pokračovali, když se mají rádi, ale museli by si hlídat, aby se to neprovalilo. Přestože to její muž dovolil, protože se mu nechtělo dělat ty věci, také chtěl mít svobodu. Ale u samců není nikdy jisté, jak zareagují, když zjistí, že je na tom někdo lépe. Záleží jenom na rozhodnutí, vůbec o nic nejde, to je život. Já vím, že je to někdy těžké. Ale váží si ho, nechce mu ublížit. Dobře, to už je na rozhodnutí té ženy. Buď může pokračovat bez výčitek, bez toho, že by

ublížila. Anebo se rozhodne ukončit to, a zase bez výčitek, že se to někdy stalo. Dokázala na tom mnohé, vzdát se milovaného člověka a neublížit milovanému člověku, přestože to byli dva různí partneři v životě. To je stejné a je to perfektní.

***Dobrý den, paní Ivanko, nezlob se, vím, že toho máš moc, ale už nevím kudy kam a nemyslím si, že to vyřeším. Poslouchám každou přednášku. Snažím se podle toho žít, ale stále jsem pouze pouhým egoistickým poserou. Víte, mluvila jsem s vámi o expříteli, který mě dva roky obtěžuje. Znásilnil mě, mlátil, neustále musím snášet jeho terorizování, každý den. Nikdo tady nepomáhá, ani policie. Ani žádné hranice nezná. Já už jsem na dně, beru léky na uklidnění. Pokud jsem mu odpustila s láskou, vždy přišla ještě horší věc. Honí mě jako lovnou zvěř, nepomáhá nic. Nic na něj neplatí a už nejsem schopná normálně existovat. Čeká mě blázinec, jsem už na zlomku zhroucení. Cokoliv jsem mu udělala zlého, to jsem snad už dost zaplatila. Děti se bojí, jsme už úplně na dně. Platba? Co mám dělat? Už ani nemám síly něco dělat. Už v sobě nemám sílu na nic. Snažila jsem se, zkoušela jsem vše, ale už jsem vyčerpala, co jsem mohla. Mohla byste mi prosím poradit? Policie nic nedělá a ani neudělá. Pokud mne znovu fyzicky napadne, na policii se jim rozbřečí, zahraje divadlo a vždycky pak vypisuje, že ho ještě litují. Bolí to, Ivanko. Prosím vás, mám dvě děti. Já už jsem tak na dně, že nejsem schopna jít do práce. Už je mi vše jedno. Vidím, že všechno cokoliv udělám, je marné. Co mám dělat, porad'te mi.***

Odejít. Víte, vždycky je řešení. Pozor, stav dna je strašně důležitý. Dno znamená, že už tělo nemá sílu mít negativní emoci. Už je vám jedno, co se děje. Nemáte ani sílu toho člověka odsoudit, jenom potřebujete vyřešit stav tělem. Zabalit věci od dětí, svoje a klidně jít do nějaké ubytovny. Existují ubytovny pro týrané samoživitelky nebo pro ženy. Musí to ale samozřejmě mít nějaký postup. Existuje i linka, kde dokážou pomoci těmto ženám. Dá se udělat spousta věcí. Ale musíte mít odvalu od toho člověka odejít, a to rozhodnutí není jednoduché. Pokud mezi nimi probíhaly v minulosti nějaké věci, i když člověk tomu druhému tělem nic neudělá, ale v sobě má odsudky, učení pokračuje. Nic nemůže skončit. Proto je to dno někdy dobré. A vidíte, vždycky tam zřejmě něco bylo. Protože ten muž dokázal vyloudit takovou scénérii, že i policajti ho litovali a mysleli si, že ta žena je špatná. Takže pozor, vyřešit.

Kdybch byla na jejím místě, opravdu bych sebrala děti a udělala všechno. A když bych neměla kam jít, byla bych schopná svoje děti, a teď se nezhrozte, i odevzdat do dětského domova. Do té doby, než si najdu práci, pořídím byt a než se postavím na nohy. Musíte se umět vzdát i dětí, nikdy nebyly vaše. Jestli to váš osud vyžaduje, jenom konejte tělem, nic jiného. A nebědujte, protože i před státem, který si to hlídá, budete muset prokázat, že se o děti budete umět postarat. Všechno se dá vydržet, ale musíte mít odvalu. I rozhodnutí, jestli žena odejde nebo ne, je v osudu. Jestli se člověk ještě něco nenaučil a něco tam probíhá, nebude to možné. Tam nesmí být stav jediné negativní emoce. Pozor, třeba i vůči svému osudu.

Víte, mnoho lidí si stěžuje, že má doma agresivního partnera. Ale kdybyste měli vedle sebe hodného, vy byste mu dělali agresivně tyto věci. Ten člověk je pro vás andělem, abyste získali zkušenost, jak se chovat nemáte. Možná právě proto ho máte ve svém osudu.

***Dobrý den, paní Adamcová, piši ještě jednou, zda mi poradíte, jak se najít a růst. Já bych moc ráda chtěla tento svět pochopit a přijmout. Když jsem se narodila, má matka měla laktační psychózu, když mi bylo šest, zavřeli otce do vězení. Maminka musela hodně pracovat, aby nás uživila. A já jí za to moc děkuji, ale vyrůstala jsem sama. Máma se vracela pozdě večer a ještě vše velmi špatně psychicky prožívala. Tátu pustili, když mi bylo dvanáct. Já jsem v té době měla velmi špatné výsledky ve škole a nebyla jsem ostatními moc přijímaná. Když ho měli pustit, zažila jsem asi velké trauma. Bylo nám vyhrožováno, že vyvraždí naši rodinu, a my jsme byli nuceni se vystěhovat. Já jsem poté spolýkala prášky a skončila na dětské psychiatrii. Tam jsem hodně brečela a máma si mě vzala domů.***

***Ve škole to pokračovalo. Na střední jsem přestoupila na jinou školu a skončila jsem čtvrtým ročníkem bez maturity. V dětství jsem nebyla u některých dětí moc oblíbená a některými jsem byla i šikanovaná. Nepíšu z důvodů, že bych některé věci v životě nepochopila nebo nezpracovala, ale jelikož se v sobě tak strašně ztrácím, piši vše, co by mohlo k něčemu vést. Když mi bylo šestnáct, otce zavřeli podruhé. Tentokrát v Jižní Americe, ale máma už s ním byla rozvedená. Pašoval drogy a byl závislý na automatech. Oproti tomu je moje máma velká vzorňačka. Bohužel jsem to vždy špatně prožívala, přesto jsem mu pokaždé pomohla. Poté ho zavřeli potřetí ve Španělsku a teď se vrátil domů. Bydlí u mě doma a snaží se asi začít znovu a vše spravit. Přijímám vše, ale něco ve mně se strašně bouří. Někdy mám pocity, že jsem schizofrenička. A rána jsou nejhorší, mám přímo pekelné myšlenky. Když mi bylo dvanáct, napsal mi otec dopis na rozloučenou, ať se postarám o mámu, že už to nezvládá. A já ho šla hledat do lesa. Nic si neudělal, ale byla to strašná traumata.***

***Vše jsem v sobě asi potlačila. Ale vůbec vlastně netuším, kdo jsem, je ve mně bolest, kterou vůbec neumím ze sebe dostat. Já nevím, nerozumím si. Ve dvaadvaceti letech jsem byla v práci přepadena, všechno se zlomilo a já opět skončila na psychiatrii a prožívala úplně normální panické strachy. K mé matce jsem našla znovu cestu a znovu si jí vážím. Moje sestra mi moc pomáhá, stala se učitelkou jógy. A otce se snažím přijmout takového, jaký je. Jen nevím, kdo jsem já. A co se ve mně bouří.***

Ale vy už znáte moji odpověď. Máte hodně dramatický osud a tělo křičí, že ho nechce. To tak vždycky je. A teď pozor, vy se učíte neposlouchat své tělo, které křičí, že něco nechce. Dívejte se na něco aspoň trošku dobrého. Je třeba nalézt prvotní optimismus, pomaličku, krůček po krůčku. Vidíte, matka vzorňačka. To znamená odsudek špatných



lidí. Tím pádem si k sobě samozřejmě přitáhne někoho (vašeho otce), za koho by se mohla stydět, když je součástí rodiny.

To se stává i mnohým rodičům, kteří si myslí, že mají všechno dokonalé a budou mít i dokonalé dítě. Proto dítě zkrátka udělá věci, které se nedělají. Máte to dítě milovat, ať dělá cokoli. Vy jste ho chtěli. Neodporovat tomu, co se tam děje. Jenom přispět k tomu, aby dokázalo trošku setřást své egoismy. Ale pozor, přání být dobrý před vlastním dítětem nikdy neobstojí. Někdy musíte být skutečně přísní a nejenom na děti. Někdy i na dospělé, kteří kolem vás jsou. A bez negativního odsudku, bez negativní emoce, jinak se to znovu bude opakovat. To je stavem vašeho vnitřního světa. Pochopení, které přichází, ladí s osudem. Vy si myslíte, že jste třeba něčeho dosáhli. Ano, ale už dopředu to bylo nastaveno. Vůlí člověka byste to jenom rozhodili. Vše, co se děje, je to, co jste chtěli.

Hodně lidí píše: „To jsem jako Bůh musela být pěkně ožralá.“ Ne, věřte mi, byli jste střízliví. Láska je stav Boha neboli stav bez útoků. Pokud v každé situaci, byť by byla jakkoliv dramatická, zažijete tento stav ticha, dožijete se obrovského zvratu. Když ve vás něco bouří, nepřidáte se a zachováte klid. Dobře je to tak, jak to je, nic s tím neudělám. Musíte si to vyzkoušet vždycky jenom vy sami. Tehdy potom ovládáte reakci druhého těla, protože jste jeho vlastní Vědomí. Reakce našeho světa musí být dramatická, jinak byste se nikdy nenašli. To je důvod, proč se všechno děje. Na světě není zlo, je jenom dobro. Je jenom to, co jste si potřebovali na sebe obléct, abyste si na sebe vzpomněli.

***Ivanko, mám pětiletého syna a mám dotaz ohledně ekzému (svědivá místa), který má již více než tři roky. Prošli jsme společně hodně, testy na potraviny, bylinné čišťení...Jeho kůže se nemění. Co udělat? Tak je to správně, tak jsem to chtěla? V noci buzení... Je to velmi náročné. Napadá mě nedělat nic, už jen přijmout.***

Ano, přijměte to. Vaše dítě stejně budete milovat. Ono má tento pocit samozřejmě z nějakého důvodu, kůže souvisí s jedničkou (první čakra). Pokud byste si myslela, že to je špatná situace, je zle. Tím samozřejmě situaci odmítáte a dítěti vštěpujete, že ekzém je něco zlého. Syn si může přivlastnit, že je špatný, protože to má. Takže v první řadě klid. Je to tak, jak to je. Moje dítě má ekzém. Tečka. Pak můžete pokračovat.

Trošku odběhnu na jiný příběh, velmi důležitý. Já ani nevím, jestli ho mám tady někde vytištěný nebo ne. Někde jsem ho zahlídla, ale teď mi přišel do hlavy, abyste viděli, jak to pracuje. Psala mi nedávno žena, která říká: „Mám doma šestiletou holčičku a není přijímaná kolektivem ve škole. Je vždycky ostrčená někde na straně a je smutná. Je velmi smutná. A já nevím, jak jí mám pomoci.“

Jak vystoupit z této situace, vám teď řeknu. Nabrala jste si děj, který vás nutí jakoby litovat svoje zdánlivě bezbranné dítě. Ale i dítě to potřebovalo, protože někde v minulosti se nepřijalo. Anebo pozor, nepřijalo druhé. Proto vám vyhovoval společný osud. Prvním krokem je, nelitovat ji. Když ji nebudete litovat a nebudete mít ani pocit, že je špatná situace, jak ti druzí - ty děti jsou špatné, protože nepřijímají vaše dítě.

Vůbec nesmíte být v této pozici. Tehdy vás bude napadat i jak ji uklidňovat. Což vy nevíte. Jakmile se zablokujete, Bůh ve vás nemůže říct druhému Bohovi, jak se osvobodit. Podmínkou je váš stav Boha, nezablokované tělo. Další podmínkou je být trpělivá. A teď se dívejte. Už jsem vám vysvětlila, že vaše dítě a všechny ostatní děti plus maminka (je to tedy celá planeta), v této situaci, abych vám to přiblížila, jsou jediné Vědomí. To znamená, že já potřebuji svému dítěti vysvětlit, že musí respektovat druhé děti, že si s ním nechtějí hrát. Pokud je nebude respektovat, bude si o nich myslet, že jsou špatní. A pozor, nebo o sobě. A už je v rovině hmoty. Jestliže si to děti myslí, buď o ní, nebo o sobě, učení musí postupovat a pokračovat. Abyste zjistili, kdo jste. Také budu trpělivě dítěti vysvětlovat, že oni nejsou špatní a ono také ne. Ti druzí jsou takoví, jací jsou. A ať se naučí hrát si sama a přijímat to, že ti druzí ji nechtějí. Tehdy se některé Vědomí, ze kterého se neodpojí, k ní přidá a začne mít jednoho kamaráda, dva.

Já jsem především byla na setkání s děvčaty v Ústí, tam jedna maminka vyprávěla podobný příběh. A říkala: „Ano, máš pravdu.“ My jsme to rozebíraly a říkala: „Mám holčičku. Jsem s ní sama a ostatní děti jí také moc nechtějí. A víš, je mi to líto, tak jsem se jí snažila pomoci. Poslouchám přednášky, trošku něco jsem zmírňovala.“ A vyřešila to neuvěřitelným způsobem. Zkrátka první den holka přišla, plakala a byla smutná. A říkala: „Mami, já jsem si chtěla hrát s holkami a ony řekly, že ne. Tak jsem se otočila a brečela.“ Jasně, to musela zahrát mamince, která ji lituje. Máma to částečně ustála a snažila se vydolovat ze sebe nějakou radu. A holka druhý den přišla ze školy a byla naprosto klidná. Máma říká: „Jak to dneska probíhalo?“ A holčička vypráví: „Představ si, já jsem přišla...“

Jo, a ještě jí řekla: „Vezmi si pastelky a papír, a když si s tebou nebudou chtít hrát, maluj si. A nesmí ti to vadit.“ Holka přišla do školy, spolužačky si zase hrály spolu nějakou hru s panáčky. A ona: „Holky, můžu si s vámi dneska hrát?“ A ony: „Ne, ne, my tě dneska nepotřebujeme.“ A ta holka se nedala, odběhla, malovala si chvíli a pak říká: „A holky, nechtěly byste v té hře mít autobus?“ Holky zbystrily, říkaly: „Jo, ten by se hodil.“ - „Tak já vám namaluji autobus.“ Hele a už to bylo. A už jim malovala jednotlivé věci do hry. Jasně, ale tam byla podmínka. Už to neobřečela a nepoukazovala na ně, že jsou špatné, už měla i svou zábavu.

A pozor, teď vám budu vyprávět ještě jeden krásný příběh.

Mám kamarádku, která má syna, a ten se nechce učit. Je mu patnáct a má před přijímačkami na střední školu. Rodiče šílí, protože to vypadá, že propadne z několika předmětů. A kluk fakt řval a vždycky jakoby nadává, že se učit nebude, že to nemá smysl a kdesi cosi. Oni už zkoušeli hodně věcí. A v neděli jsme se smáli, protože Petruška vyprávěla příběh, jak v okamžiku, kdy byla rozhodnutá, že řekne: „Ne a dost, ty se zkrátka učit budeš!“, přišla jí v sms zprávě fotografie nově narozeného miminka její kamarádky. A ona říká: „Ivanko, ty jsi měla pravdu. Představ si, co se stalo. Normálně, když na mě řval, že se učit nebude, já jsem k němu byla otočená zády a najednou přišlo to miminko. Úplně jsem na syna zapomněla a rozplývala se nad tou fotečkou a neodpovídala jsem mu. A najednou se ozvalo: „No, tak jo. Tak já jdu.“ Vidíš? Ty nebouříš. To je jedno, jestli se ti zaměří pozornost na něco jiného. Zkrátka Ego se chce

hádat. On ten kluk ví, že se stejně bude muset jít učit. To Ego mele hubou. Jemu připadalo, když byla zády, že to je zkrátka trvalé. Tak jo, jdu se učit. A je to.

Já se vrátím k tomu ekzému. Prosím vás, začněte přijetím, že je situace taková, jaká je. Není špatná. Dítě je dobré takové, jaké je. Není špatné. Kůže a ekzémy jsou záležitosti první čakry. A pak postupujte dál, nebojujte s tím. Nemoc se napřed musí přjmout, zachraňuje vás. Existuje mnoho přípravků a bude to časem odhaleno. Jsou dobré zkušenosti s Nonou (produkty z Mrtvého moře Dr. Nony). Mají i jedlé věci, třeba polívčičky s minerály. Vašemu dítěti může něco chybět, ale může to být také reakce autoimunitní. Mohou to být různé věci. Pokud to mechanicky zjistíte u doktora, vždy se s tím dá něco dělat. Ale hlavně zůstaňte klidná, nepovažujte to za špatné. I lékař je vaše vlastní Vědomí, může přijít na nějaký postup.

Nedávno mi psala paní, že má strašný ekzém a hrozná křeče a bolesti, ale už s tím ekzémem nikam nepůjde, protože to je stejně jenom zkouška. Ale pozor, to je odpor. Raději bude trpět a drbat se. Ne. Já to budu trpělivě zkoušet dál, třeba něco zabere. Vy se potřebujete unavit i v těchto záležitostech, aby tělo tolik nebláznilo.

***Hledám odpověď na otázku a jsem zmatená. Pro úvod situace bych měla říct, že už nějakou dobu žiji ve stavu pro mnohé zvláštním. Miluji všechny a všechno. Člena rodiny, stejně jako bezdomovce na ulici. A teď hledám odpověď na záludný dotaz mého přítele, který tohle ví. Zeptal se mne, co k němu vlastně cítím. Marně jsem uvažovala, jak to popsat. Jak popsat to jedinečné ale, kterým se liší můj vztah k němu od toho, co cítím vůči druhým. Nemohla jsem na to přijít. A dnes v noci jsem možná našla odpověď. Ale je správná? Snad si najdeš chvílku času na můj dopis. Třeba odpovíš a vyvedeš mě z mých omylů či potvrdíš mé závěry. Sama se v tom zatím moc nevyznám. Ale je to čerstvé. Třeba to chce jen čas, než mi vše dojde, jak to vlastně je.***

***V jednu ráno mě vzbudil sen. Ač jsem spala jen dvě hodiny, plná energie jsem vzala do ruky tužku a papír a psala, co mi na mysl přišlo. Snad to napíšu dosti srozumitelně, když jsem to psala a když jsem to pak četla dál, dává mi to smysl. Zapadá to do sebe jako puzzle. Ale o co vlastně jde. Je těžké vidět sebe, kým doopravdy jsme. Zapomněli jsme, jaká jsme schránka, v níž bydlíme. Jak se chová, jaké vlastnosti má, jak jedná, to vidíme přes druhé lidi, kteří nám vrací odraz nás samých. Ale odpovídá ten odraz opravdu nám takovým, jakým skutečně jsme? Ne. Vrací se nám totiž obraz takový, jaký jej vnímají oni. A každý člověk nás vnímá trochu jinak. Skrze ně tak poznávám tu postavičku, jejíž role zde na Zemi hraji. Ale ne takovou, jaká je, ale takovou, jak ji vidí ostatní. A tak nenacházím plný soulad mezi jejich a mým vnímáním sama sebe.***

***A pak je tu můj přítel. Tam je to jiné. Vidí mě takovou, jaká jsem. V odrazu, jenž mi poskytuje, se poznávám. Vzpomínám si, kým jsem. A tak mi v noci došlo, že jsem vlastně obrovský egoista. Protože jsem si jej***

***vybrala, jelikož skrze něj jsem dohlédla na samu sebe. V jeho přítomnosti jsem ukotvena v přítomném okamžiku. Mnohem více vnímám existenci v danou chvíli a v místě. Takovéto chvíle jsem zažívala dříve, jen když jsem byla o samotě, v klidu někde v přírodě. Díky tomu, že dohlédnu na sebe, jsem náhle odhalila mnohé vlastnosti, které nejsou mé. Můj obleček si vzal nášivky převzaté z oděvů druhých. Od okolí, od rodiny. Náhle vidím, co to tělíčko dělá. V jeho přítomnosti vidám ty vzorce, které ke mně nepatří. Když tělo jedná podle nich, náhle si to uvědomuji. Chvíli s tím nemohu nic dělat, ale nakonec tělíčko ovládnou a vedu jej z kruhu neustále se opakujícího vzorce chování, který mu není vlastní. Ale to se mi nikdy předtím nedělo. A díky tomu, že jsem našla i ochotu změnit sama sebe, protože jsem pochopila, že to, co vnímáme jako chyby druhých, jsou zase jenom naše vlastní odrazy.***

***Mnohdy stačí udělat v nás samých malou změnu. A to, co je považováno za nežádoucí problematickou vlastnost druhého, se náhle ukáže jako zcela normální. Ale skrze vlastní úhel svého pohledu jsme to zpočátku neviděli. Například je-li někdo pořádkumilovný, bude nadávat na nepořádek, který ten druhý prostě nevidí. A třeba tím dusí celou rodinu. Přitom stačí slevit ze svých nároků. Zmírnit svou přehnanou pořádkumilovnost a dát ji do normálu. Nebo bez řečí ten domnělý nepořádek uklízet. Samozřejmě, to nelze vztáhnout na vlastnosti druhých. Mohla jsem se učit a vidět, oprostít se od vzorců, které mé tělo převzalo od jiných. Přizpůsobit se světu a lidem, jež tak milují.***

Ano, ale tak to máme my všichni. Nedávno jsem mluvila s maminkou, když jsem tady měla teď muže, bavily jsme se o tom, jak mě moje maminka viděla jako dítě. Jako holku, která nechce doma nic dělat. Vlastně do svých třiaosmdesáti let na mě tak vzpomínala. Až teprve nedávno jsme si to ujasnily. To bylo docela hezké, protože maminka koukala a najednou to všechno lehlo, protože to tak nebylo. Moje maminka byla velice pečlivá a musela mít všechno extrémně dokonalé... Ale pozor, musela to mít okamžitě a hned napoprvé. Třeba mi řekla: „Běž udělat ocet na salát.“ Říkám: „Co se tam dává?“ Dělal jsem to poprvé. Byla jsem asi desetiletá, devítiletá. Tak mi řekla co, a místo, aby to opravila potom, když jí to nechutnalo, udělala: „Fuj, to je hnusné.“ A vylila to. „Běž od toho. To si udělám sama.“ Protože to potřebovala mít dokonalé. Abych nenervovala svou maminku, stáhla jsem se do ústraní a pozorovala jsem. A moje maminka celý život vždycky říkala: „Až se vdáš, nebudeš nic umět. K ničemu nejsi, všechno musím dělat sama.“ Dneska má úplně totálně oddělaná obě dvě ramena. Protože až do této doby bez ní nic nebylo. A tak na mě koukala, když jsme si o tom hezky popovídaly, a já říkám: „Mami, ale tak to nebylo. Já jsem tě nechtěla nervovat, protože ty jsi na mě neměla trpělivost.“ A najednou odhalila, že vlastně nebyla dokonalá. Ale dneska už to přijímá. Najednou se nad tím zamyslela a říká mi: „Vidíš, a to jsem nikdy předtím neviděla.“ Ano, druhé lidi máte v osudu proto, abyste něco pochopili, ale hlavně, aby mezi vámi došlo ke smíření. A to je s každým. Tady ta žena už miluje všechny stejně, pozor: láska je stav bez útoků. To znamená, že na nikoho

neútočí. Vidí jenom roli. Ano. Podstatou vás všech je stejný a jediný Duch. Ale partnera tam mám proto, že vím, že zrovna s tímto člověkem potřebuji nyní žít. A on vyhovuje mému odrazu zrcadla.

***Partner je na naši fenku drsnější a pořád jí nadává: „Darmožroute, venku máš být!“ a tak podobně. A ona k němu stále chodí a polehává u něho. Já říkám: „Jak je to možné, že si k tobě pořád lehá?“ A on na to: „To dělají psi, když má někdo umřít.“***

Teda vy máte úžasného partnera. Umí krásně žertovat.

***A já: „Prosím tě, co jsou to za řeči?“ A on: „No počkej, uvidíš.“ Proto se ptám, je možné, že v podvědomí člověk cítí, že odejde jeho tělo dříve a takto se to projevuje? Lenka.***

Ne, ne, tam je zkrátka jenom přítulnost. Samozřejmě kočky, hodně i psi vycítí třeba nějakou nemoc, ale většinou ji mají taky. Po čase ji dostane i to zvíře, protože se chová podobně jako člověk v té rodině. Prosím vás, zapomeňte na to. Máte doma srandistu, to je super. Já si myslím, že i když jí říká darmožroute, má ji rád, a ten pes to cítí.

***Dříve když jsem, Ivanko, o tobě nevěděla, prožívala jsem různé situace velmi emočně a s odsudky. A hodnotila jsem. Teď tedy ještě také, ale už řeknu: „Sakra, asi za to zaplatím.“ Týkalo se to většinou různých „nespravedlností,“ ale neměla jsem pocit, že platím. V podstatě žádné neduhy ani peněžní výkyvy a tak. Zato teď, když vím a učím se, mě tuhle chytne koleno, tuhle se pořežu až tak, že se musí jet na šití do nemocnice. Tamhle dostanu smyk na silnici a oprava vyjde za větší peníze a podobně. A já s tím souhlasím. Ale nesouvisí třeba zdravotní problémy - právě to koleno, také s věkem?***

Ano, někdy. Podle toho, kolik vám je, tělo stárne. Kolena většinou bývají záležitostí tvrdohlavosti. Teprve až se něco naučíte (o tom jsme dneska už mluvili), dochází k platbám. Někdy jsou platby v pozdějším věku, ale týkají se i mladých lidí, samozřejmě, u nich je to evidentně záležitost čakerní (bloky na čakrách). Pak jsou ještě nemoci, které se týkají stáří těla. Vezměte si, když stárnete, nečistoty, jedy a toxiny se ukládají hlavně do kloubů. Teď bude přicházet taková strava a čisticí prostředky „na tělo“, že je budete umět vyplavovat. Musí se při tom i cvičit, což vás rozhýbe, ke spoustě věcí musíte dojít. Ale až vám bude mizerně, dostrká vás to k tomu. Bude to dobré. Takže ano i ne, to už budete vědět sama.

Zkrátka člověk musí pokračovat dál, tak jako my teď budeme pokračovat a rozjedeme se do svých domovů. Byla jsem moc ráda, že jsem se s vámi zase mohla vidět a mohla jsem si s vámi trošku poklábosit. Doufám, že vám to něco dalo a zase jste si něco uvědomili. Ale nikdy nezapomeňte, že všechno je takové, jaké je. A zrovna takové jste to chtěli. Mějte se hezky. Nashledanou.

Ještě vám chci popřát krásné svátky. Teď je důležitý čas roku. Víte, že na konci se bilancuje, tak ať se vám daří. Rozhodně si nevyčítejte věci, které se vám nepovedly, protože ony se vám povést zkrátka neměly. Tak se mějte.